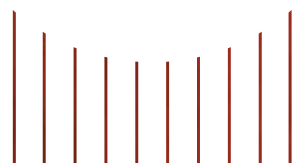

II FESTIWAL MUZYKI WSPÓŁCZESNEJ IM. WOJCIECHA KILARA INSPIRACJE

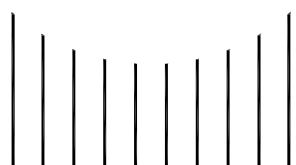
FILHARMONIA
GORZOWSKA

16-23 MAJA 2014

II FESTIWAL
MUZYKI
WSPÓŁCZESNEJ
IM. WOJCIECHA KILARA
INSPIRACJE

FILHARMONIA
GORZOWSKA

16-23 MAJA 2014

**Patronat Honorowy Ministerstwa Kultury
i Dziedzictwa Narodowego**

**Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego**

PATRONAT:

Tadeusz Jędrzejczak
Prezydent Miasta Gorzowa Wlkp.

gorzów
PRZYSTAN

II Festiwal Muzyki Współczesnej im. Wojciecha Kilara

Centrum Edukacji Artystycznej–Filharmonia Gorzowska
Małgorzata Pera
Dyrektor CEA–Filharmonii Gorzowskiej

Monika Wolińska
Dyrektor Artystyczny Festiwalu

WSPÓŁPRACA:

Kamienica Artystyczna Lamus
w Gorzowie Wlkp.
Zbigniew Sejwa / Dyrektor

Szkoła Muzyczna I i II st.
im. Tadeusza Szeligowskiego
w Gorzowie Wlkp.
Katarzyna Sikorska-Kozłowska / Dyrektor

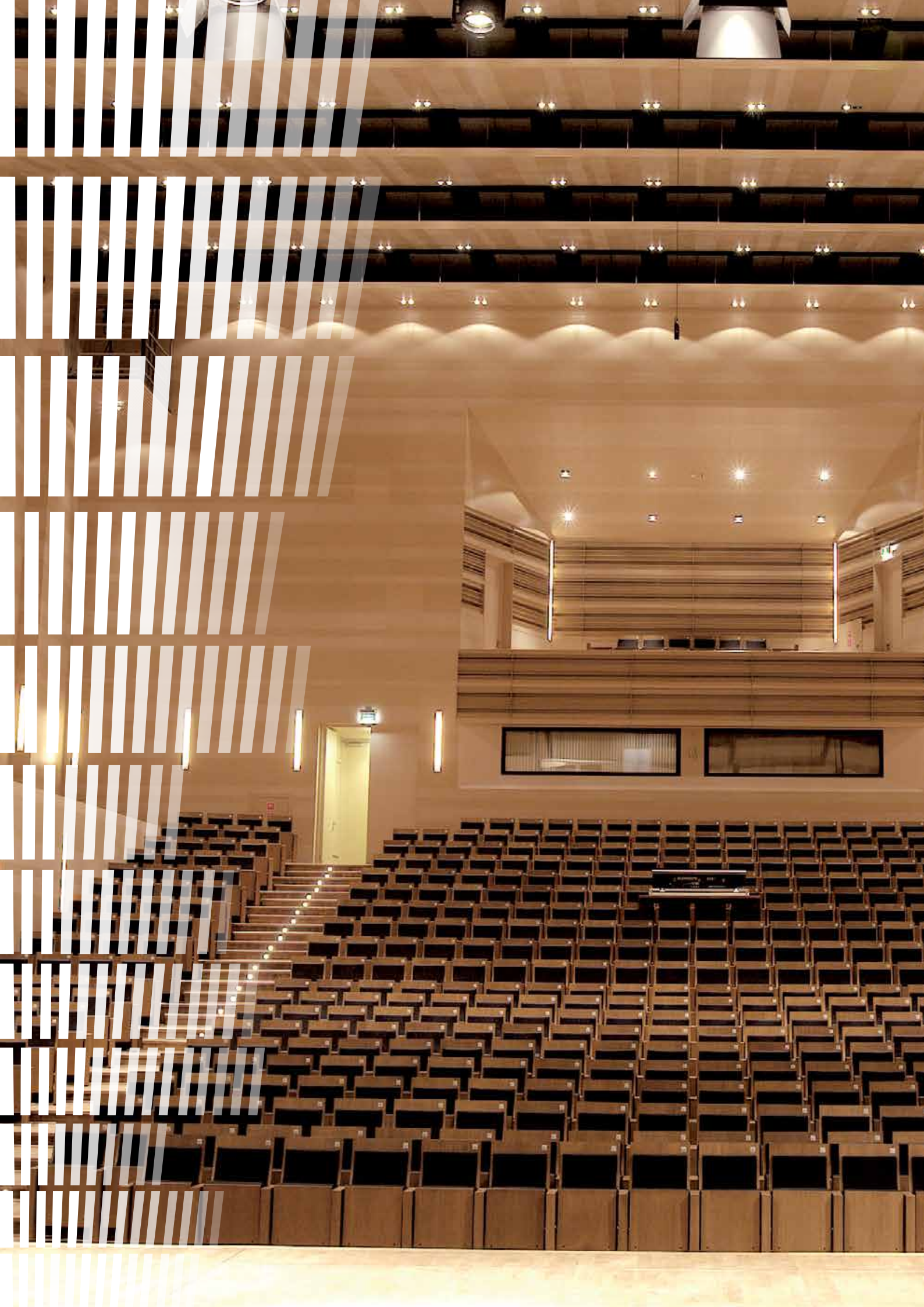
Szkoła Muzyczna I st.
im. Władysława Ciesielskiego
w Gorzowie Wlkp.
Lech Serpina / Dyrektor

Prywatna Szkoła Muzyczna Huberta Zbiorczyka
w Gorzowie Wlkp.

Katedra Gorzowska
Parafia pw. Wniebowzięcia Najświętszej Marii Panny
ks. Zbigniew Kobus / Proboszcz

**Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego**

Dofinansowano ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego

MONIKA WOLIŃSKA
DYREKTOR ARTYSTYCZNY
FESTIWALU MUZYKI WSPÓŁCZESNEJ
IM. WOJCIECHA KILARA

MAŁGORZATA PERA
DYREKTOR
CENTRUM EDUKACJI ARTYSTYCZNEJ
FILHARMONII GORZOWSKIEJ

Drodzy Melomani,
Szanowna Publiczności Festiwalu,

Gdy w roku ubiegłym Filharmonia Gorzowska podejmowała decyzję o zorganizowaniu I Festiwalu Muzyki Współczesnej, wiele było pytań o cel i potrzebę takiego przedsięwzięcia. Pierwszym bardzo ważnym dla nas sygnałem, że podjęcie tej nowej muzycznej inicjatywy jest rzeczywiście cenne, potrzebne i warte starań, był list Wojciecha Kilara i Jego zgoda, by nasz Festiwal – zupełnie przecież nowy, debiutujący, przyjął imię Kompozytora.

I tak oto w tym roku, już po raz drugi zapraszamy Państwa na wyjątkowy tydzień z Muzyką XX i XXI stulecia; mówimy o niej Współczesna – bo taka właśnie jest – bardzo bliska czasom, w których żyjemy, odbijająca na rozmaite sposoby ich potrzeby, tęsknoty, wartości. Dowiodą tego z pewnością kolejne festiwalowe prezentacje, których mocnym filarem będzie twórczość młodych polskich kompozytorów – Tomasza Jakuba Opałki, Łukasza Pieprzyka, Grzegorza Duchnowskiego czy Wojciecha Błażejczyka. Nie zabraknie również znakomitych artystów i osobowości muzycznych.

Zapraszamy Państwa serdecznie na wszystkie festiwalowe wydarzenia muzyczne, bądźcie Państwo z nami.

II Festiwal Muzyki Współczesnej im. Wojciech Kilara dedykujemy pamięci Kompozytora.

Monika Wolińska

Małgorzata Pera

TADEUSZ JĘDRZEJCZAK PREZYDENT MIASTA

Szanowni Państwo,

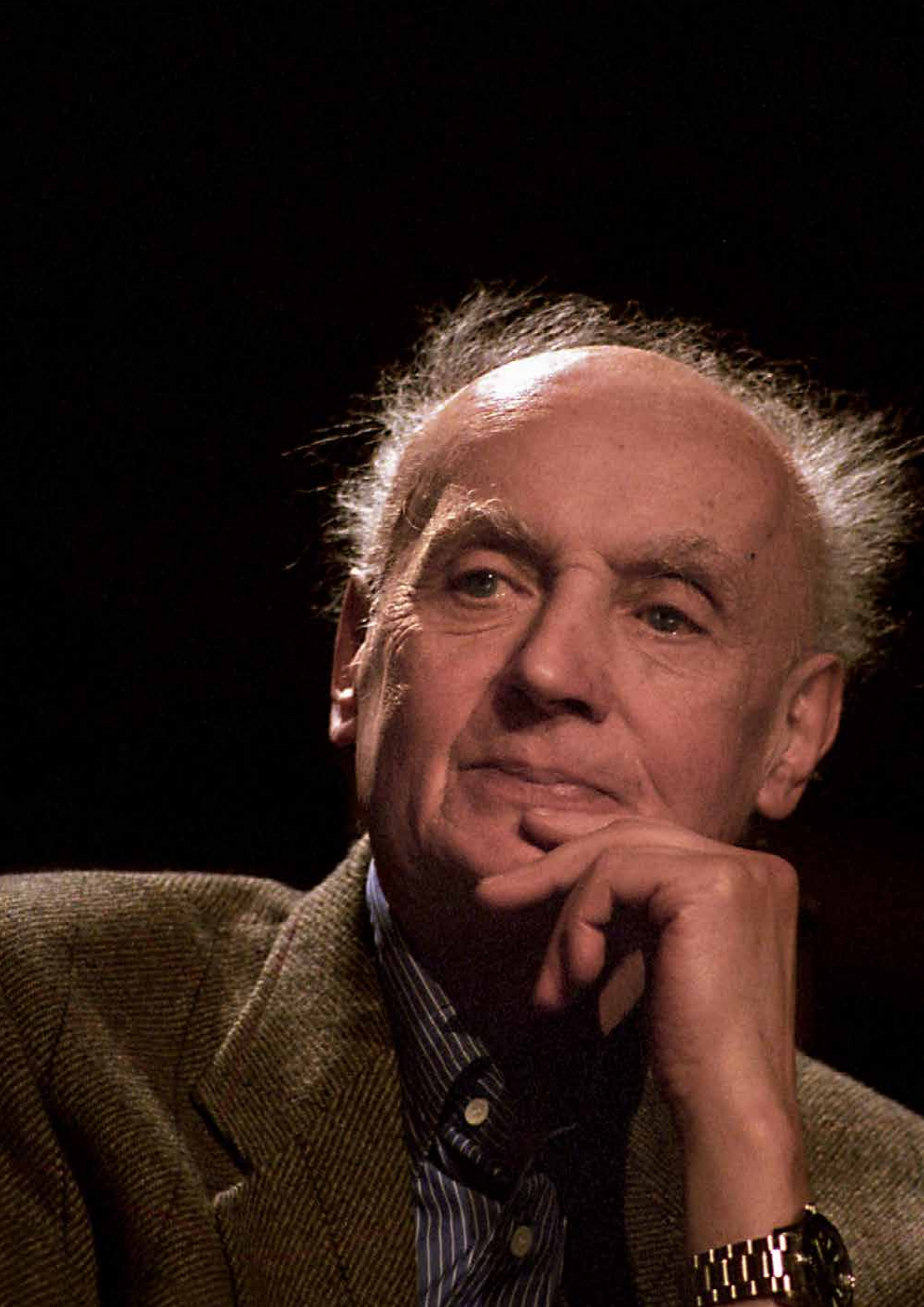
już po raz drugi mamy przyjemność uczestniczyć w niezwykłym wydarzeniu – Festiwalu Muzyki Współczesnej im. Wojciecha Kilara. Znów możemy udać się w muzyczną podróż, w której odkrywać będziemy najciekawsze brzmienia ubiegłego stulecia oraz przełomu wieków.

W tym roku szczególnie ważną będzie pamięć o wielkim patronie Festiwalu – Wojciechu Kilarze, którego utwory w różnych interpretacjach zabrzmiały w sali Filharmonii Gorzowskiej.

Życzę niezapomnianych muzycznych przeżyć.

Tadeusz Jędrzejczak
Prezydent Miasta Gorzowa Wlkp.

A handwritten signature in black ink that reads "Tadeusz Jędrzejczak". The signature is written in a cursive, flowing style.

WOJCIECH KILAR

(1932-2013)

Wybitna postać współczesnej muzyki polskiej, kompozytor takich „przebojów” jak *Exodus*, *Krzyszany*, *Orawa*, kompozycji religijnych: *Missa pro pace*, *Bogurodzica*, *Angelus* oraz wzięty i wielokrotnie nagradzany kompozytor muzyki filmowej (ponad 140 tytułów) pisanej dla największych reżyserów, m.in.: Andrzeja Wajdy, Krzysztofa Zanussiego i Kazimierza Kutza.

Kompozytor, pianista urodzony 17 lipca 1932 roku we Lwowie. W 1944, po wkroczeniu bolszewików, musiał wyjechać z rodzinnego miasta. Po krótkich okresach spędzonych w Krośnie, Rzeszowie i Krakowie, osiadł na stałe w Katowicach. W latach 1946-47 uczył się gry na fortepianie u K. Mirskiego w PŚSM w Rzeszowie. W 1947 debiutował tam jako pianista na Konkursie Młodych Talentów, wykonując własne Dwie miniatury dziecięce (II nagroda). W latach 1947-48 był uczniem PLM w Krakowie w klasie M. Bilińskiej-Riegerowej (fortepian) oraz A. Malawskiego (harmonia – prywatnie), a następnie (1948-50) uczniem PLM w Katowicach u W. Markiewiczówny (fortepian). Równocześnie pobierał prywatne lekcje kompozycji u B. Woytowicza. Pomiędzy 1950 a 1955 studiował w PWSM w Katowicach u B. Woytowicza (fortepian i kompozycja). Studia ukończył w 1955 roku, otrzymując dyplom z wyróżnieniem. W tym samym roku otrzymał II nagrodę za Małą uwerturę na Konkursie Utworów Symfonicznych na V Festiwalu Młodzięży w Warszawie. Utwór ten – jeszcze neoklasycyzujący – znalazł się w programie pierwszego festiwalu muzyki współczesnej Warszawska Jesień w roku 1956. W latach 1955-58 był aspirantem u B. Woytowicza. W 1957 brał udział w Międzynarodowych Kursach Wakacyjnych Nowej Muzyki w Darmstadt. W 1959-60 jako stypendysta rządu francuskiego kształcił się w Paryżu u Nadii Boulanger (kompozycja). Występował także jako pianista, wykonując własne utwory. 1979-81 pełnił funkcję wiceprezesa Zarządu Głównego ZKP. W 1977 roku został członkiem-założycielem Towarzystwa im. K. Szymanowskiego w Zakopanem; przez dwie kolejne kadencje był jego wiceprezesem. Był również członkiem Związku Podhalan. W roku 1991 K. Zanussi nakręcił o nim film

telewizyjny pt. „Wojciech Kilar”. W 1999 r. otrzymał doktorat honoris causa Uniwersytetu Opolskiego. Od 1999 r. był członkiem zwyczajnym Polskiej Akademii Umiejętności.

Laureat licznych nagród: im. Lili Boulanger (1960), ZKP (1975), Fundacji im. A. Jurzykowskiego w Nowym Jorku (1984), Nagrody Wielkiej Fundacji Kultury (2000), Złotego Berła Fundacji Kultury Polskiej (2000). Jego działalność artystyczna w kontekście społecznym została doceniona m.in.: Nagrodą Artystyczną Komitetu Kultury Niezależnej NSZZ „Solidarność” (1989), Nagrodą Arcybiskupa Metropolity Katowickiego „Lux ex Silesia” (1995), Ecce Homo (2003). W 2002 r. otrzymał Krzyż Komandorski z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski, a w 2008 r. – Krzyż Wielki Orderu Odrodzenia Polski. W marcu 2007 r. został odznaczony przez Uniwersytet Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie medalem „Fides et Ratio”, zaś w 2009 r. otrzymał nagrodę Totus, przyznaną przez Fundację Konferencji Episkopatu Polski.

W 2012 r. otrzymał Złotego Fryderyka za całokształt twórczości.

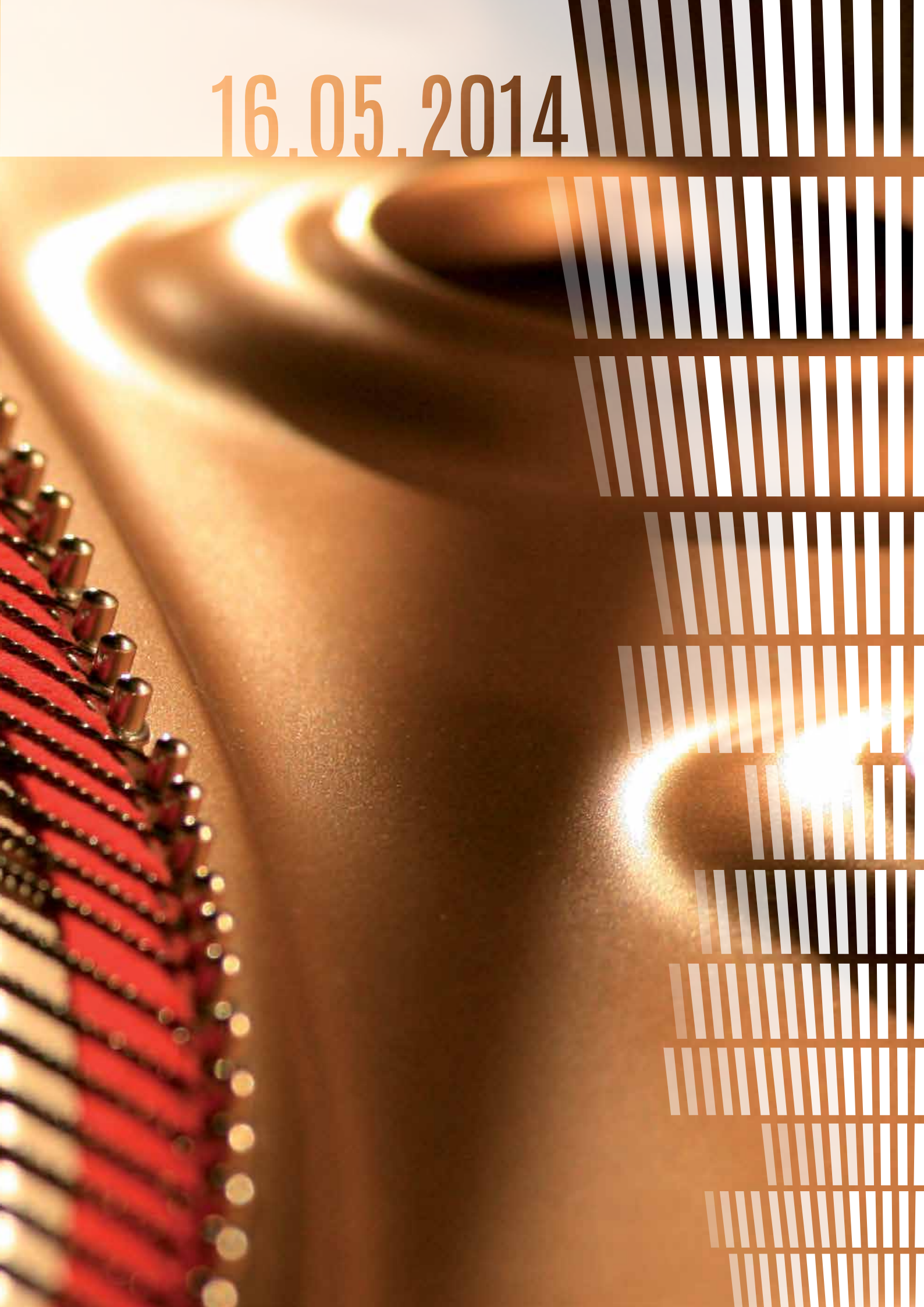
Jego muzyka do filmu F. Forda Coppoli *Bram Stoker's Dracula* została uhonorowana przez Amerykańskie Stowarzyszenie Kompozytorów, Autorów i Producentów „ASCAP Award 1992” w Los Angeles i przyznano jej nagrodę „Best Score Composer for a 1992 Horror Film” w San Francisco. Napisał ścieżkę dźwiękową do *Portretu Damy* w reżyserii J. Campiona, filmów R. Polańskiego: *Dziwne Wrota* i *Pianista* (Cezar 2002 za najlepszą muzykę filmową). Po jego klasyczne utwory sięgają współcześni artyści: Motion Trio, Anna M. Jopek czy bracia Pospieszalscy, znajdując w nich bogate źródło inspiracji twórczej.

Wojciech Kilar zmarł 29 grudnia 2013 roku w Katowicach.

/ źródło: pwm.com.pl/kilar/ /

16.05.2014

16 maja 2014 r.
piątek, 19:00
sala koncertowa

**Koncert Inaugurujący
II Festiwal Muzyki Współczesnej im. Wojciecha Kilara**

Wojciech Kilar (1932-2013)
/ Preludium chorałowe na kameralną orkiestrę smyczkową

Tomasz Jakub Opałka (*1983)
/ Koncert fortepianowy // prawykonanie
Grounds
Between
Vastness

PRZERWA

Wojciech Błazejczyk (*1981)
/ Treściwa historia śmierci Jana Calasa na podstawie „Traktatu o tolerancji” François-Marie Arouet de Voltaire’a na baryton, chór i orkiestrę symfoniczną

Grzegorz Duchnowski (*1971)
/ Missa de Angelis na sopran, chór i orkiestrę symfoniczną
Kyrie
Gloria
Credo
Sanctus
Agnus Dei

Orkiestra Filharmonii Gorzowskiej
Monika Wolińska / dyrygent
Tadeusz Domanowski / fortepian
Anna Mikołajczyk-Niewiedział / sopran
Adam Kuliś / baryton

Chór Akademicki im. prof. Jana Szyrockiego Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie
Szymon Wyrzykowski / przygotowanie chóru

**Przed koncertem zapraszamy na spotkanie z kompozytorem
Tomaszem Jakubem Opałką
16 maja / 17:30 / sala kameralna**

Wykonanie i prawykonanie utworów Tomasza Jakuba Opałki odbywa się i jest współfinansowane w ramach programu Instytutu Muzyki i Tańca „Kompozytor – rezydent”.

Wojciech Kilar
*/ Preludium chorałowe na kameralną
orkiestrę smyczkową (1988)*

Prawykonywanie: 22 września 1989 Stuttgart, Kameralna Orkiestra „Ostinato” PLM im. F. Chopina w Krakowie, dyr. Janusz Ambros. Dzieło dedykowane pamięci Witolda Rowickiego.

Preludium chorałowe (Choralvorspiel) na kameralną orkiestrę smyczkową, będące właściwie cyklem trzech preludiów (*Dolce Quito, Misterioso, Piu Largo*) wykonywanych *attaca*, wpisuje się w nurt twórczości Wojciecha Kilara inspirowany folklorem góralskim (obok takich utworów jak m.in. *Krzesany, Kościelec czy Orawa*), charakteryzujący się surową, nawiązującą do minimalizmu harmoniką. *Preludium* – jak większość utworów napisanych przez kompozytora po 1974 roku, poza nawiązaniem do muzyki podhalańskiej, cechuje głęboka religijność. Chorałowy charakter utworu podkreślą najpierw jednolite, jasne brzmienia smyczków i długie płaszczyzny dźwiękowe. Smyczki, powtarzając akordy chorałowe, przechodzą do coraz wyższych rejestrów; śpiewne harmonijne tony – w dysonansowe współbrzmienia (niektóre z nich, poprzez maksymalne uproszczenie warstwy harmoniczej, przywołują skojarzenia z systemem dur-moll). Następnie słyszymy hipnotyzujące akordy o ciemniejszej barwie, w niskim rejestrze. Religijna wymowa *Preludium* wprowadza słuchacza na przemian w stany kontemplacji, nostalgii, podniosłości, chwilami – ekstazy. Na koniec pozostaje tylko pojedynczy, długo wygasający dźwięk.

[ca 17']

Tomasz Jakub Opałka
/ Koncert fortepianowy (2014)

Prawykonywanie: 16 maja 2014, Filharmonia Gorzowska, Tadeusz Domanowski – fortepian, Orkiestra Filharmonii Gorzowskiej, dyr. Monika Wolińska

Fortepian to instrument niezgłęzionych możliwości. Spuścizna romantyzmu i muzyki początku XX wieku na długo zdominowała obraz pianistyki. Tymczasem eksperymenty modernizmu pozostały w przypadku tego instrumentu dotkliwie niewykorzystane. Drzwi, które otwierali kompozytorzy tacy jak John Cage czy Zygmunt Krauze pozostały jedynie uchylone; fascynujące, nieodkryte jeszcze oblicze fortepianu pozostaje wciąż obszarem niemal całkowicie nienaruszonym.

Gatunek koncertu fortepianowego stanowi niezwykle wyzwanie dla współczesnego kompozytora. Literatura muzyki bogata jest w wiele genialnych partytur

koncertów fortepianowych. Szczególnie w Polsce, oczywiście Fryderyka Chopina, związana z nim śpiewność stała się domeną tego instrumentu.

XX-wieczne eksperymenty pokazały jednak, że fortepian jest kopalnią interesujących pomysłów brzmieniowych i perkusyjnych, które w zmechanizowanej i przepojonej rytmem rzeczywistości współczesnego świata czynią ten instrument wyjątkowo pociągającym medium dla kompozytora. Założeniem mojego Koncertu fortepianowego było zerwanie z konwencją związaną zarówno z formą, jak też z tradycyjnym zastosowaniem instrumentu. Na pierwszy plan wysuwają się zatem jego możliwości brzmieniowe, również te uzyskiwane dzięki zastosowaniu różnego rodzaju efektów sonorystycznych i nietypowej artykulacji. Często korzystam z perkusyjnego oblicza fortepianu – wyjątkowo atrakcyjnego w dobie muzyki XXI wieku, z niespokojnym, nieutulonym pulsem i napięciem charakterystycznym dla naszych czasów.

W kompozycji znajdują odzwierciedlenie typowe dla mnie inspiracje otaczającą nas rzeczywistością, dźwiękami miasta, industrialnym soundscape’em, jednocześnie nieugiętym, wewnętrznie skomplikowanym i złożonym, lecz także w całej swojej mechanice – oszałamiająco pięknym. Wspomniane rozszerzone techniki gry służą nie tylko poszerzeniu palety barw, lecz także jako „motywy” brzmieniowe przetwarzane następnie w warstwie orkiestrowej. Fortepian, jako instrument koncertujący, promieniuje na głosy orkiestry. Jako instrument mechaniczno-perkusyjny generuje rytmy przetwarzane następnie w pozostałych warstwach utworu. Orkiestra jest mieniącym się kolorami swoistym echem fortepianu. Partia zespołu nie tylko akompaniuje, ale przede wszystkim dopełnia zdarzenia muzyczne obserwowane na gruncie głosu solowego; jest zwierciadłem, czasem także krzywym, tego, co słyszymy w fortepianie. Struktury rytmiczne i kolory użyte w fortepianie znajdują swoje odbicie w partii orkiestry.

Koncert ma trzy części...

MOVEMENT I || GROUNDS

MOVEMENT II || BETWEEN

MOVEMENT III || VASTNESS

... które można opisać jako....

Chłodne echo metropolii..... pomiędzy.....

przestrzeń..... bezmiar koloru.....

Utwór ten poświęcam Pamięci Wojciecha Kilara.

... dedykuję mojej ukochanej Marysieńce.

[Tomasz Jakub Opałka]

[ca 22']

Wojciech Błażejczyk
/ Treściwa historia śmierci Jana Calasa
na baryton, chór i orkiestrę symfoniczną
na podstawie Traktatu o tolerancji
François-Marie Arouet de Voltaire'a (2014)

Prawykonanie: 16 maja 2014, Filharmonia Gorzowska, Adam Kuliś – baryton, Orkiestra Filharmonii Gorzowskiej, Chór Akademicki im. Jana Szyrockiego ZUT w Szczecinie, przygotowanie chóru – Szymon Wyrzykowski, dyr. Monika Wolińska

Treściwa historia śmierci Jana Calasa to utwór Wojciecha Błażejczyka, zainspirowany wydarzeniami sprzed 250 lat, opisanymi w *Traktacie o tolerancji* Woltera (François-Marie Arouet de Voltaire). Jean Calas (1698-1762), hugenota, bogaty kupiec, został prawomocnie skazany przez sąd w Tuluzie na śmierć poprzez łamanie kołem żywcem. Wyrok wykonano 9 marca 1762 roku. Oskarżono go o to, że zabił swego syna Marka Antoniego, by przeszkodzić mu w dokonaniu konwersji, to znaczy przejścia z protestantyzmu na katolicyzm. W rzeczywistości Marek prawdopodobnie padł ofiarą napadu rabunkowego, na co było wiele dowodów. Sędziowie, pod naciskiem katolickiego tłumu, skazali Calasa. Kaźń Jana Calasa odbyła się w dniu hucznego święta – dwusetlecia obchodów rzezi hugenotów. Podczas przygotowań do obchodów „mówiono publicznie, że szafot, na którym Calasowie zostaną połamani kołem, będzie największą ozdobą święta, mówiono, że sama Opatrzność sprowadziła te ofiary, aby zostały złożone naszej świętej religii.” (Wolter). Wolter podjął się obrony Jana Calasa i doprowadził w 1765 roku do jego pośmiertnej rehabilitacji przez paryski parlament (Wolter dowodził, że Marek Antoni powiesił się, choć historycy przychylają się do tezy o zabójstwie przez nieznanego sprawcę). Dla zmarłego rehabilitacja nastąpiła za późno, dla rodziny natomiast była aktem sprawiedliwości. Książkę Woltera „Traktat o tolerancji”, napisaną w 1763 roku w związku ze sprawą Calasa, Kościół rzymsko-katolicki umieścił w 1766 roku na Indeksie ksiąg zakazanych.

Utwór *Treściwa historia śmierci Jana Calasa* napisany został w ramach programu Kompozytor-Rezydent Instytutu Muzyki i Tańca na zamówienie Chóru Akademickiego im. prof. Jana Szyrockiego Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie.

[Wojciech Błażejczyk]

[ca 9']

Treściwa historia śmierci Jana Calasa

Tekst skompilował Wojciech Błażejczyk
na podstawie *Traktatu o tolerancji* Woltera

Po Langwedocji krąży piekielna furia

Czy kto nie widział Marka Antoniego?
Nie żyje, Marek Antoni nie żyje!
Zabito Marka Antoniego!

Słyszałam jego krzyki!
Słyszałem jak wołał o pomoc!
Krzyczał przerażony.
Niedawno posprzeczał się z ojcem,
Ojciec groził że go zabije!
Jan Calas groził synowi śmiercią!

Rozwazał zmianę wyznania,
Miał się nawrócić na religię katolicką!
Chciał zmienić wyznanie, zostać katolikiem!

Uduślił go z nienawiści do religii!
Jan Calas uduślił go własnymi rękami!
Powiesił swego własnego syna!
Miał się jutro wyrzec wiary protestanckiej.
To ojciec i jego protestancka rodzina go zamordowali.
Prowadzić go przed sąd!
Prowadzić go na śmierć!

Szafot, na którym zginie Jan Calas,
będzie największą ozdobą święta.

In paradisum deducant te Angeli;
in tuo adventu suscipiant te martyres,
et perducant te in civitatem sanctam Ierusalem.
Chorus angelorum te suscipiat,
et cum Lazaro quondam paupere aeternam habeas requiem.

Winien być poddany torturze zwyczajnej i wyjątkowej,
aby wydał swych współników.

Winien!
Winien być żywcem łamany kołem,
Winien!
Winien być stracony po dwóch godzinach łamania,
Winien!
A ciało jego winno zostać spalone.
Nieszczęsny, oto stos,
który w popiół zamieni twe ciało!
Wyznaj prawdę.

Oto śmierć sprawiedliwego.

Grzegorz Duchnowski
/ Missa de Angelis na sopran, chór
i orkiestrę symfoniczną (2012)

Prawykonanie: 9 grudnia 2012, Kościół pw. NMP w Mińsku Mazowieckim, Dorota Szczyńska – sopran, Chór Kameralny Mińskiego Towarzystwa Muzycznego, Unplugged Orchestra, dyr. Michał Śmigieński

Kompozycja Grzegorza Duchnowskiego *Missa De Angelis* to pięcioczęściowa forma wokально-instrumentalna na sopran, chór i orkiestrę, oparta na tekście liturgicznym (*Ordo Missae*). Walorem *Mszy* jest nowy sposób ujęcia formy. Niezwykły ładunek emocjonalny utworu wynika z wielkiej prostoty – środki muzyczne są minimalne, oszczędne w wyrazie. Nowy, a zarazem bardzo zredukowany język harmoniczny, który bazuje głównie na prostych współbrzmiach konsonansowo-dysonansowych, podkreśla charakter skupienia *Mszy* oraz średniowieczny charakter chorału. Oryginalny i indywidualny styl kompozytorski Grzegorza Duchnowskiego został połączony ze średniowiecznym *Kyrie Romannum*, na którym w poszczególnych częściach *Missa De Angelis* bazuje lub nawiązuje doń we fragmentach. Kontrastując ze współczesnym językiem dźwiękowym, ulega on różnym przekształceniom melodycznym lub melodyczno-rytmicznym. Partie solowe, chóralne i orkiestrowe są traktowane równomiernie. Często tworzą kulminacje, a motyw przewodni łączy całe dzieło. Nowym, innowacyjnym podejściem do formy mszy jest złożoność każdej części oparta głównie na wprowadzaniu nowego materiału dźwiękowego niosącego duży poziom ekspresji.

Kompozycja powstała w ramach programu Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego „Kolekcje” – priorytet „Zamówienia kompozytorskie”, realizowanego przez Instytut Muzyki i Tańca.

[ca 35']

MONIKA WOLIŃSKA

/ DYRYGENT

18 października 2009 roku zadebiutowała w nowojorskiej Carnegie Hall. Był to pierwszy w historii koncert, podczas którego za pulpitem dyrygentkim stanęła Polka. Po występie, który zakończył się ogromnym sukcesem, słynny krytyk amerykański David Dubal powiedział: „Monika posiada to, czego brakuje wielu współczesnym dyrygentom – wielką wrażliwość i wspaniałe wyczucie brzmienia instrumentów”.

Monika Wolińska urodziła się w Chełmie i tam w wieku sześciu lat rozpoczęła edukację artystyczną. Ukończyła trzy kierunki studiów: skrzypce w klasie prof. Henryka Bałabana, prowadzenie zespołów wokально-instrumentalnych w klasie prof. Janusza Staneckiego (Akademia Muzyczna w Bydgoszczy) oraz dyrygenturę symfoniczno-operową w klasie prof. Ryszarda Dudka w Akademii Muzycznej w Warszawie. Edukację artystyczną kontynuowała, aktywnie uczestnicząc w kursach mistrzowskich, prowadzonych między innymi przez Kurta Masura oraz Pierre Bouleza.

W latach 2003-2009 współpracowała z Orkiestrą Symfoniczną Akademii Muzycznej w Warszawie. W sezonie 2007/2008 pełniła funkcję stałego dyrygenta Polskiej Orkiestry Sinfonia Iuventus. Od 2004 w charakterze asystentki współpracuje z Maestro Jerzym Semkowem. W sezonie 2007/2008 asystowała prof. Krzysztofowi Pendereckiemu. Koncertowała z wieloma orkiestrami w Polsce i za granicą, m.in.

z Orkiestrą Sinfonia Varsovia, Orkiestrą Filharmonii Narodowej w Warszawie, Narodową Orkiestrą Symfoniczną Polskiego Radia w Katowicach, Polską Orkiestrą Radiową, The Susquehanna Symphony Orchestra, Lucerne Music Festival Orchestra, Orkiestrą Konserwatorium Muzycznego w Sankt Petersburgu, moskiewską Orkiestrą Kameralną „Moscovia”, Narodową Orkiestrą Mołdawii, Polską Orkiestrą Sinfonia Iuventus oraz z większością orkiestr polskich filharmonii.

Jako dyrygentka brała udział w wielu prestiżowych festiwalach. W 2004 roku debiutowała na Festiwalu Muzycznym w Lucernie. W 2007 roku wystąpiła na Międzynarodowym Festiwalu Muzycznym w Sankt Petersburgu z Orkiestrą i Chórem Konserwatorium Muzycznego im. Antona Rubinsteina. Również w 2007 roku zadebiutowała na jubileuszowym 50. Międzynarodowym Festiwalu Muzyki Współczesnej „Warszawska Jesień”.

Monika Wolińska dokonała wielu prawykonań i nagrań archiwalnych utworów symfonicznych. W styczniu 2012 roku w Akademii Muzycznej w Warszawie otrzymała tytuł doktora habilitowanego sztuki muzycznej w dyscyplinie artystycznej dyrygentura. W 2005 roku ukazała się jej książka o wielkim polskim dyrygencie Stanisławie Wisłockim, zatytułowana: *Stanisław Wisłocki – dyrygent i pedagog*.

W 2011 roku została odznaczona przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego odznaką honorową „Zasłużony dla kultury polskiej”.

W kwietniu 2012 roku ukazała się nagrana z Orkiestrą Sinfonia Varsovia debiutancka płyta Moniki Wolińskiej. Płyta jest w historii fonografii pierwszym wydanym albumem z muzyką wielkiego polskiego kompozytora Eugeniusza Morawskiego.

Od kwietnia 2013 r. Monika Wolińska jest Dyrygentem Orkiestry Filharmonii Gorzowskiej.

TADEUSZ DOMANOWSKI

/ FORTEPIAN

Jest jednym z najciekawszych polskich pianistów młodego pokolenia. Vladimir Ashkenazy powiedział o nim: „*Słuchając Tadeusza Domanowskiego byłem pod dużym wrażeniem zarówno jego wielkiego talentu, jak i oddania muzyce*”. Inny legendarny pianista Lazar Berman powiedział: „*Tadeusz Domanowski jest dojrzałym muzykiem o ogromnym potencjale twórczym*”. Urodził się w Gliwicach. Swoją edukację artystyczną rozpoczął w wieku dziewięciu lat w gliwickiej Szkole Muzycznej w klasie prof. Danuty Rafik. W 1999 roku ukończył Państwowe Liceum Muzyczne im. Zenona Brzewskiego w Warszawie w klasie prof. Marcellini Eriginy. Jest również absolwentem Akademii Muzycznej im. Fryderyka Chopina w Warszawie w klasie prof. Andrzeja Stefańskiego. Od 2013 roku doskonali swoje umiejętności pianistyczne w Steinhardt School of Culture, Education and Human Development na Uniwersytecie Nowojorskim pod kierunkiem prof. Deirdre O'Donohue. Jest także członkiem Adjunct Faculty w New York University.

Aktywnie uczestniczył w licznych kursach mistrzowskich prowadzonych przez takich pianistów jak: Menahem Pressler, Lazar Berman, Stephen Kovacevich, Jerome Rose, John Owings, Pavel Gililov, Vladimir Viardo, Aldona Dvarionaitė. Jest laureatem wielu konkursów pianistycznych, m.in.: Konkursu Steinwaya w Hamburgu (Niemcy), Międzynarodowego Konkursu im. Balyasa Dvarionasa w Wilnie (Litwa), IBLA Grand Prize (Włochy).

Koncertował w wielu krajach Europy, Ameryki i Azji, m.in. w: Niemczech, Francji, Włoszech, Wielkiej Brytanii, Szwecji, Grecji, Czechach, Rumunii, Mołdawii, na Litwie, w Rosji, Chinach, Stanach Zjednoczonych. Występował z recitalami i jako solista z orkiestrami symfonicznymi na wielu festiwalach w Polsce i za granicą, m.in.: Rencontres Internationales Frederic Chopin w Nohant we Francji, 26th Harbin Summer Music Festival w Harbin w Chinach, Martisor 2003 w Kiszyniowie w Mołdawii, Festiwal Muzyczny w Bad Gandersheim w Niemczech, Ionio Festival „Paolo Carrer” w Grecji, Festiwalu Bebersee w Niemczech). W 2008 roku został wyróżniony i zaproszony przez Europejski Bank Centralny (jako jedyny instrumentalista z Polski) do wzięcia udziału

w festiwalu „Europejskie Dni Kultury” we Frankfurcie nad Menem.

Występował również jako kameralista na wielu festiwalach muzycznych w Polsce i za granicą (Talentinum 2000 w Zlin w Czechach, Dni Kultury Polskiej w Sztokholmie w Szwecji, Festiwal „Wieczory w Arsenale”). W 2000 r. otrzymał zaproszenie od światowej sławy skrzypaczki i profesorki Konserwatorium im. Piotra Czajkowskiego w Moskwie Mariny Jaszwiłi do towarzyszenia artystce w cyklu koncertów monograficznych poświęconych twórczości kameralnej Johannes Brahmsa, na których wspólnie wykonali wszystkie Sonaty na skrzypce i fortepian tego kompozytora. Koncerty odbyły się w Polsce i w Rosji. Współpracował również z Kwartetem Śląskim oraz Kwintetem Filharmonii Narodowej.

Ponadto uczestniczył w cyklu programów telewizyjnych transmitowanych przez TVP Polonia, w których wykonał utwory fortepianowe i kameralne polskich kompozytorów. Dokonał wielu nagrań archiwalnych utworów fortepianowych Beethovena, Chopina oraz utworów współczesnych kompozytorów dla Polskiego Radia. Nagrywał również dla Radio France, France 2 oraz kanału telewizyjnego „Mezzo”. W marcu 2013 roku ukazał się jego debiutancki album solowy z utworami Scarlatti, Liszta, Schumanna, Prokofiewa i Horowitza, wydany przez EMI Classics.

Wśród najważniejszych wydarzeń 2013 roku wymienić należy koncert w Carnegie Hall w Nowym Jorku oraz koncert w Filharmonii Narodowej w Wilnie z towarzyszeniem Litewskiej Państwowej Orkiestry Symfonicznej.

ANNA MIKOŁAJCZYK- NIEWIEDZIAŁ / SOPRAN

Jest absolwentką Warszawskiej Akademii Muzycznej im. Fryderyka Chopina, w klasie prof. Małgorzaty Marczewskiej. Wykonuje bardzo rozległy repertuar – od średniowiecznych pieśni świeckich, poprzez muzykę baroku i późniejszych epok, do współczesności włącznie.

Jest solistką Warszawskiej Opery Kameralnej, stale współpracuje z Operą Bałtycką. Partie operowe śpiewaczki to między innymi: Micaela – *Carmen* G. Bizeta, Tatiana – *Eugeniusz Oniegin* P. Czajkowskiego, Eurydyka – *Orfeusz i Eurydyka* Ch. W. Glucka, Galatea – *Acis i Galatea* G. F. Haendla, Dydona i Belinda – *Dydona i Eneas* H. Purcella, Donna Anna – *Don Giovanni* W. A. Mozarta, Contessa – *Wesele Figara* W. A. Mozarta, Elisa – *Król Pasterz* W. A. Mozarta, Sifare – *Mitrydates, król Pontu* W. A. Mozarta, Pamina – *Czarodziejski flet* W. A. Mozarta, Anna – *The Rake's Progress* I. Strawińskiego.

Dużo miejsca w swojej działalności koncertowej poświęca muzyce oratoryjno-kantatowej. Jest szczególnie ceniona w kręgu muzyki dawnej. Współ-

pracuje z wybitnymi przedstawicielami tego nurtu wykonawczego, jak również z zespołami i orkiestrami specjalizującymi się w wykonywaniu tego rodzaju muzyki w Polsce i za granicami kraju. W 2001 otrzymała nagrodę im. Zofii Rayzacherowej dla największej indywidualności artystycznej w dziedzinie muzyki dawnej na XI Festiwalu Muzyki Dawnej na Zamku Królewskim w Warszawie.

Jej repertuar obejmuje również muzykę późniejszych czasów, ze współczesną włącznie. Sami kompozytorzy, tacy jak Benedykt Konowalski, Paweł Łukaszewski, powierzają artystce wykonanie, często prawykonanie, swoich własnych utworów.

W listopadzie 2011 roku odbyła się w Paryżu prapremiera opery Elżbiety Sikory *Madame Curie*, w której Anna Mikołajczyk zaśpiewała partię tytułową. Przedstawienie spotkało się z wielkim entuzjazmem publiczności i krytyków, a śpiewaczka wraz z kompozytorką zostały nagrodzone w plebiscycie „Gazety Wyborczej Trójmiasto” Sztormy 2011. Za rolę Marii otrzymała również nagrodę teatralną Prezydenta Miasta Gdańska. W 2013 nagrodą Orphédu Prestige Lyrique de l'Europe de l'Academie du Disque Lyrique uhonorowano DVD *Madame Curie* wydane przez firmę DUX.

Anna Mikołajczyk dokonała wielu nagrań dla Polskiego Radia i Telewizji. Brała udział w realizacji płyt. Wiele z nich nominowanych było do nagrody fonograficznej FRYDERYK, a kilka tę nagrodę otrzymało. W 2007 roku ukazała się jej solowa płyta, wydana przez firmę DUX, na której śpiewaczka wraz z pianistą, Edwardem Wolaninem, prezentuje pieśni Karola Szymanowskiego. Nagranie to zostało wyróżnione przez Akademię Fonograficzną dwiema nagrodami FRYDERYK 2008, w kategoriach: Album Roku Recital Wokalny, Opera, Operetka, Balet, oraz Fonograficzny Debiut Roku.

chór akademicki im. prof. Jana Szyrockiego Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie

Chór Akademicki im. prof. Jana Szyrockiego ZUT w Szczecinie został założony w listopadzie 1952 roku przez ówczesnego studenta Politechniki Szczecińskiej, późniejszego profesora – Jana Szyrockiego, który pełnił nieprzerwanie funkcję Dyrektora Artystycznego i Dyrygenta chóru do 2003 roku. Zespół pod Jego kierownictwem stał się jednym z najlepszych i najciekawszych chórów akademickich na świecie. Ma na swoim koncie tyśiące koncertów na wszystkich kontynentach, setki międzynarodowych tournée, nagrania fonograficzne, udział w najbardziej prestiżowych festiwalach oraz w wykonaniach i prawykonaniach dzieł wokalnie-instrumentalnych i a cappella.

W październiku 2006 roku dyrygentem i kierownikiem artystycznym chóru został uczeń prof. Jana Szyrockiego – Szymon Wyrzykowski. Nowy dyrygent rozpoczął pracę nad podniesieniem poziomu artystycznego zespołu i nad tworzeniem nowego repertuaru. Po wielu latach przerwy CHAPS ponownie zgłosił akces do udziału w konkursach chóralnych. W 2007 roku zespół zdobył I miejsce na XVI Międzynarodowym Konkursie Chóralnym w Trnawie na Słowacji, natomiast w 2008 roku otrzymał dwukrotnie najwyższe laury na dwóch konkursach chóralnych w Rybniku i Szamotułach. Wydarzeniami artystycznymi 2009 roku okazały się dwa z blisko 30 koncertów chóru. Prawykonanie skomplikowanej, sonorystycznej kompozycji wokalnie-instrumentalnej „Stettiner Sinfonie” niemieckiego kompozytora Friedricha Schenkera oraz koncert z programem a cappella w Filharmonii Narodowej w Warszawie, do którego reżyserię i choreografię opracował i całość

poprowadził Szymon Wyrzykowski. Koncert został owacyjnie przyjęty przez publiczność. W styczniu 2012 zespół i dyrygent zdobyli wszystkie główne nagrody na VII Ogólnopolskim Konkursie Kolęd i Pastoralek w Chełmnie, pokonując ponad 30 zespołów z całej Polski. W październiku 2012 roku zespół potwierdził swoją klasę, zdobywając wszystkie główne nagrody, w tym Grand Prix, na XXIV Międzynarodowym Festiwalu Muzyki Religijnej im. ks. Stanisława Ormińskiego.

Oprócz bogatego programu a cappella zespół posiada w swoim repertuarze liczne dzieła oratoryjno-kantatowe różnych epok, ze szczególnym uwzględnieniem dzieł z XX i XXI wieku. Wielu współczesnych kompozytorów dedykowało swoje utwory chórowi, który stawał się ich pierwszym wykonawcą.

Dorobek fonograficzny chóru to wiele płyt długogrających, wydawnictw kasetowych oraz płyt CD. Ostatnie wydawnictwa płytowe z utworami i opracowaniami Marka Jasińskiego są wyjątkowo nowatorskie, bo nagrane w systemie surround.

Za swoją działalność w dziedzinie kultury chór otrzymał szereg najwyższych odznaczeń, nagród i medali od władz państwowych i regionalnych.

ADAM KULIŚ / BARYTON

Absolwent Wydziału Wokalno-Aktorskiego Akademii Muzycznej im. I. J. Paderewskiego w Poznaniu w klasie śpiewu solowego prof. Wojciecha Maciejowskiego. Studiował również u prof. Leonarda Andrzeja Mroza. Uczestnik mistrzowskich kursów wokalnych prowadzonych przez: Helenę Łazarską, Jewgienija Nestierienko, Ryszarda Karczykowskiego.

Prowadzi warsztaty teatralne (także pantomimy) dla dzieci i młodzieży. Od roku 2006 ściśle współpracuje ze szczecińskim teatrem La Fayette. W swoim repertuarze ma również miniatury pantomimiczne. Jest asystentem w Studium Kultury Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie, a tym samym instruktorem w Chórze Akademickim im. prof. Jana Szyrockiego ZUT. Jest także cenionym konferansjerem.

Jego debiut sceniczny to rola Papage-na w *Czarodziejskim Flecie* W.A. Mozarta w Operze na Zamku w Szczecinie. Występował na deskach Uckermarkische Bühnen w Schwedt. W latach 2006-2011 był solistą Stowarzyszenia Mozart 2003.

Koncertował z takimi kameralnymi zespołami wokalnymi jak: The Baltic Singers, Inspiro Ensemble, Voces de fuego, Pomerania Ensemble, Mirabilia Musica, Zachodniopomorscy Wokaliści Cantum Novum oraz Deus Meus, a także z orkiestrami Filharmonii im. M. Karłowicza w Szczecinie oraz Baltic Neopolis Orchestra. Na jego koncierce znajduje się kilka wydawnictw płytowych.

SZYMON WYRZYKOWSKI / PRZYGOTOWANIE CHÓRU

Pierwsze zespoły prowadził w siedemnastym roku życia. Kształcił się u wybitnych mistrzów ba-

tuty: w latach 1998-2001 studiował w Akademii Muzycznej w Poznaniu, Filia w Szczecinie na wydziale dyrygentury chóralnej pod kierunkiem prof. Jana Szyrockiego, a w latach 2000-2006 podjął drugie studia w Akademii Muzycznej im. F. Chopina w Warszawie na wydziale Kompozycji, Dyrygentury i Teorii Muzyki, w specjalności Dyrygentura symfoniczno-operowa, pod kierunkiem prof. Antoniego Wita. W roku akademickim 2008/2009 został studentem studiów doktorskich na Uniwersytecie Muzycznym im. F. Chopina w Warszawie w zakresie dyrygentury.

Dyrygował m.in. następującymi zespołami: Sinfonia Varsovia, Filharmonia Śląska, Filharmonia Szczecińska, Filharmonia Świętokrzyska, Filharmonia Częstochowska, Baltic Neopolis Orchestra, Orkiestra Akademia, Chór i Orkiestra Stowarzyszenia Mozart 2003, Chór Polsko-Niemieckiej Akademii Chóralnej „in terra pax”.

Jest jednym z założycieli Stowarzyszenia Mozart 2003, organizacji specjalizującej się w wykonawstwie muzyki sakralnej, w której pełni funkcję dyrektora artystycznego i od początku działalności zorganizował i wykonał ponad sześćdziesiąt koncertów oratoryjnych w Polsce i na Ukrainie. Jest dyrygentem cyklu corocznych prawykonań utworów oratoryjnych młodych kompozytorów polskich. Z zespołem stowarzyszenia zamierza wykonać do roku 2020 wszystkie dzieła sakralne W. A. Mozarta w oryginalnej (liturgicznej) wersji. W ubiegłym roku nagrał płytę ze współczesną, oratoryjną muzyką sakralną: *Alternative concept of sacred music*. W sezonie artystycznym 2009/2010 współpracował z Operą na Zamku w Szczecinie przy nagraniach oper *Flis* i *Verbum nobile* Stanisława Moniuszki.

W sezonie 2006/2007 objął funkcję dyrygenta i dyrektora artystycznego Chóru Akademickiego im. prof. Jana Szyrockiego, z którym koncertował m.in. na Litwie, Białorusi, Słowacji, w Niemczech, Francji, Hiszpanii, Norwegii oraz w Chile.

W roku 2010 (dwukrotnie) i 2012 zdobył nagrodę dla najlepszego dyrygenta, wygrywając wraz z zespołem konkursy chóralne.

ORKIESTRA FILHARMONII GORZOWSKIEJ

Pierwsza w pełni profesjonalna orkiestra gorzowska. Działalność rozpoczęła wraz z inauguracją CEA-Filharmonii Gorzowskiej, w maju 2011 r. Debiutem koncertowym zespołu było wykonanie – wspólnie z Brandenburgisches Staatsorchester Frankfurt, chórem Singakademie z Frankfurtu oraz Chórem Akademii Sztuki ze Szczecina – IX Symfonii Ludwiga van Beethovena. Twórcą i pierwszym dyrektorem Orkiestry był Piotr Borkowski (marzec 2011- październik 2012).

Orkiestra Filharmonii Gorzowskiej to młody, międzynarodowy i bardzo ambitny zespół. Muzycy pochodzą z Polski, Niemiec, Japonii i Chin. Repertuar zespołu jest bardzo różnorodny – od baroku po współczesność. Mimo niedługiego stażu orkiestra wystąpiła z wielu światowej sławy artystami. Muzycy zagrali m.in. pod batutą jednego z najwybitniejszych współczesnych artystów – Maxima Vengerova oraz mieli zaszczyt pracować pod dyktando takich sław jak Maestro Krzysztof Penderecki, Maestro Kazimierz Kord czy Maestro Tadeusz Strugała. Z Orkiestrą wystąpili już m.in.: Małgorzata Walewska, Agnieszka Rehlis, Bogusław Morka, Iwona Hossa, Iwona Sobotka, Soyoung Yoon, Agata Szymczewska, Konstanty Andrzej Kulka, Mariusz Patyra, Ryszard Groblewski, Tomasz Strahl, Ivan Monighetti, Rafał Kwiatkowski, Adam Makowicz, Adam Wodnicki, Piotr Paleczny, Marta Klimasara.

W marcu 2012 Orkiestra zagrała podczas międzynarodowego projektu pn. Gorzowski Festiwal Wielkanocny, odbywającego się w ramach 16. Wielkanocnego Festiwalu Ludwiga van Beethovena (Dyrektor Artystyczny – Elżbieta Penderecka). Na zaproszenie Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina – wzięła również udział w realizacji opery *Così fan tutte* W. A. Mozarta w reż. Ryszarda Cieśli i Przemysława Klonowskiego, wystawianej na scenie kameralnej Teatru Wielkiego w Warszawie.

Zespół z powodzeniem wykonuje też repertuar jazzowy oraz rozrywkowy, mając na koncie koncerty z takimi artystami jak m.in.: Krystyna Prońko,

Michał Wróblewski (projekt *Jazz i Orkiestra*), Anna Jurkaszewicz i Krzesimir Dębski, Jarek Śmietana (projekt *Autumn Suite*), Adam Bałdych, Henryk i Dorota Miśkiewicz (projekt *ALE BRASIL!*), Jose Torres (projekt *Kubańska salsa symfonicznie*) czy Terence Blanchard (wspólnie z Trio Michała Wróblewskiego). W sierpniu 2012 orkiestra wystąpiła na festiwalu PRZYSTANEK WOODSTOCK. W lutym 2013 ze studia im. A. Osieckiej program III Polskiego Radia transmitował na żywo koncert „Jazz i Orkiestra”, wykonany wspólnie przez filharmoniczków gorzowskich i Trio Michała Wróblewskiego. W sierpniu 2013 Orkiestra FG pod batutą Moniki Wolińskiej uświetniła Galę Otwarcia TRANSATLANTYK Festival Poznań.

Orkiestra ma także za sobą znakomity debiut fonograficzny – album z koncertami skrzypcowymi Piotra Czajkowskiego (D-dur op. 35) i Jeana Sibeliusa (d-moll op. 47), nagrany w kwietniu 2012 roku z laureatką 14. Międzynarodowego Konkursu Skrzypcowego im. Henryka Wieniawskiego (Poznań, 2011) – Soyoung Yoon. Płyta otrzymała nominację do nagrody FRYDERYKI 2013 w kategorii Album Roku – Muzyka Symfoniczna i Koncertująca, a także nominację mediów regionalnych do statuetki ALE SZTUKA!

Od kwietnia 2013 Orkiestra Filharmonii Gorzowskiej pracuje pod dyktando Moniki Wolińskiej.

ORKIESTRA FILHARMONII GORZOWSKIEJ

Monika Wolińska / dyrygent

SKRZYPCE I

Maksym Dondalski / lider
Adam Roszkowski / zastępca lidera
Patrycja Furman
Maciej Grygiel
Malwina Kotz
Daria Krzysztoń
Barbara Polkowska
Paulina Wąsik

SKRZYPCE II

Łukasz Jaros / lider
Aleksandra Bogacka-Pajdzik
Yi Ding
Mateusz Leszczak
Katarzyna Ślęmp
Agnieszka Wenda

ALTÓWKI

Dawid Pajdzik / lider
Magdalena Michna
Anna Szczepaniak
Joanna Wasilewska
Paulina Zmysłowska-Kłosińska

WIOLONCZELE

Piotr Więclaw / lider
Agnieszka Lasek
Natalia Makuch
Anna Świtalska
Katarzyna Winkiewicz

KONTRABASY

Paweł Wasilewski / lider
Natalia Chmurczyk
Mateusz Rzytka

FLETY

Dorota Kaufman / lider

KLARNETY

Waldemar Żarów / lider
Grzegorz Tobis

OBOJE

Eike Schäfer / lider
Mateusz Malina

FAGOTY

Natsuki Matsuno / lider

WALTORNIE

Włodzimierz Reif / lider
Dominik Kosyrczyk

PERKUSJA

Tomoko Ishige / lider
Aleksander Lasek

WOJCIECH BŁĄŻEJCZYK

Kompozytor, gitarzysta, reżyser dźwięku, sound designer. Komponuje muzykę współczesną, filmową, teatralną i ilustracyjną. Jego utwory były wykonywane na koncertach towarzyszących

Warszawskiej Jesieni oraz festiwalach: New Music Concerts (Toronto), Polish Modern: New Directions in Polish Music Since 1945 (Nowy Jork), Musica Moderna (Łódź), Musica Electronica Nova (Wrocław), ComIn Festival (Warszawa), przez zespoły takie jak Filharmonia Kaliska, New Music Concerts Ensemble, Orkiestra i Chór Stowarzyszenia Mozart 2003, Radomska Orkiestra Kameralna, An_ arche New Music

Ensemble, Kwadrofonik, Unplugged Orchestra, Scontri Ensemble. Jest autorem muzyki do szeregu filmów dokumentalnych i krótkometrażowych oraz gry komputerowej *Hard Reset*. Napisał muzykę do wielu spektakli w teatrach lalek, współpracuje z wybitną reżyserką Ewą Piotrowską. Obecnie jest kompozytorem rezydentem przy Chórze Akademickim Uniwersytetu Zachodniopomorskiego w Szczecinie. Na gitarze elektrycznej wykonuje muzykę improwizowaną, eksperymentalną i współczesną, współtworząc liczne zespoły. Jako realizator dźwięku współpracuje z *Warszawską Jesienią*, nagrywa muzykę poważną, rozrywkową, filmową i teatralną, tworzy sound design do filmów i audiobooków. Jest absolwentem Wydziału Reżyserii Dźwięku UMFC w klasie prof. Andrzeja Lupy, kompozycji na UMFC w klasie prof. Zygmunta Krauze oraz Wydziału Dziennikarstwa i Nauk Politycznych UW. Od 2010 jest asystentem na Wydziale Reżyserii Dźwięku na UMFC, gdzie prowadzi autorskie zajęcia Sound design w ramach Międzyuczelnianej Specjalności Multimedialnej oraz w Studio Muzyki Komputerowej na Wydziale Kompozycji. Od 2008 r. jest członkiem Koła Młodych Związku Kompozytorów Polskich. Jest dwukrotnym stypendystą Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego (2006, 2008) oraz Keimyung Research Foundation (2007, 2010). Laureat wielu nagród, m.in.: III nagrody na I Międzynarodowym Konkursie Kompozytorskim K. Pendereckiego Arboretum za utwór *Introjkcja* (2012), I nagrody na 52. Konkursie Młodych Kompozytorów im. Tadeusza Bairda za utwór *Exhorta* (2011) oraz II nagrody w 51. Edycji tegoż Konkursu za utwór *Apnea* (2010), II nagrody na I Konkursie Kompozytorskim im. Zygmunta Mycielskiego Koła Młodych ZKP za utwór *Protokół* (2010), I nagrody w konkursie 124 Konwencji Audio Engineering Society na nagranie stereo muzyki poważnej (2008) oraz nagrody publiczności, wykonawców i nagrody specjalnej jury III Ogólnopolskiego Konkursu Kompozytorskiego Uczniowskiego Forum Muzycznego za utwór *Schizofrenia* (2002).

GRZEGORZ DUCHNOWSKI

Ukończył kompozycję w Akademii Muzycznej im. G. i K. Bacewiczów w Łodzi pod kierunkiem prof. Sławomira Kaczorowskiego i Krzysztofa Knittla. Jest członkiem Związku Kompozytorów Polskich, Polskiego Towarzystwa Muzyki Współczesnej oraz Stowarzyszenia Autorów ZAIKS. Jego kompozycje były wykonywane na wielu festiwalach i koncertach w kraju, m.in: Musica Polonica Nova, Musica Moderna, Śląska Trybuna Kompozytorów, Generacje, Warszawskie Spotkania Muzyczne, Portrety kompozytorów, Cykl koncertów ZKP „Pory Roku”, Międzynarodowy Festiwal Muzyki Organowej i Kameralnej w Leżajsku oraz za granicą – w Belgii, Austrii, Holandii, Niemczech i Stanach Zjednoczonych. Wykonawcami utworów byli m.in.: Polska Orkiestra Radiowa, Orkiestra kameralna Filharmonii Narodowej, Filharmonia Świętokrzyska, Filharmonia Łódzka, Sinfonia Iuventus, Multicamerata, Kwartludium, Royal String Quartet, Tonkünstler-Ensemble, Verdehr Trio, Spectra Ensemble, Unplugged Orchestra. Nagrania utworów Grzegorza Duchnowskiego transmitowane były m.in. w TVP, Polskim Radiu oraz WRC – Radio New York.

TOMASZ JAKUB OPAŁKA

W 2011 r. na zamówienie Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego oraz Centrum Edukacji Artystycznej kompozytor realizował projekt skierowany do Szkół Muzycznych II stopnia, polegający na uzupełnieniu repertuaru szkolnych zespołów kameralnych oraz orkiestr o nowe utwory. W latach 2012 i 2013 Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego w ramach projektu „Kolekcje – Zamówienia kompozytorskie” przyznał twórcy dotację na skomponowanie i prawykonanie nowego utworu. Stypendysta Stowarzyszenia Autorów ZAiKS (2006, 2008, 2010). Kompozytor uczestniczył także w seminariach i wykładach poświęconych swojej twórczości. Artykuły o jego muzyce znalazły się w takich czasopismach jak „Ruch Muzyczny”, „Kultura i Biznes”. Dwie prace doktorskie na UMFC w Warszawie i Akademii Techniczno-Humanistycznej w Bielsku Białej poświęcone były muzyce sakralnej kompozytora. Od 2009 r. wspiera muzyczny ruch amatorski, prowadząc cykliczne kursy na temat podstaw aranżacji, stylów i kierunków muzycznych oraz prawa autorskiego. Zdobywca wielu nagród, m.in.: IV nagrody na X Międzynarodowym Konkursie Kompozytorskim im. K. Serockiego (2006), III nagrody na Śląskiej Trybunie Kompozytorów (2005), III nagrody na II Międzynarodowym Konkursie Kompozytorskim im. G. Bacewicz (2006), II nagrody i wyróżnienia na 46. Konkursie kompozytorskim im. T. Bairda (2005), II nagrody na konkursie kompozytorskim Fundacji Kościuszkowskiej w Nowym Yorku (2006), II nagrody na Międzynarodowym Konkursie Kompozytorskim „Reinl-Preis 2008” w Wiedniu, II nagrody na Konkursie Kompozytorskim „Probaltica” (2008), II nagrody na III Międzynarodowym Konkursie Kompozytorskim im. G. Bacewicz (2009), Ryngrafu Prezydenta RP Lecha Kaczyńskiego za twórczą i artystyczną pracę dla Rzeczypospolitej Polskiej (2009), III nagrody na IV Międzynarodowym Konkursie Kompozytorskim im. G. Bacewicz (2012) oraz I i III nagrody na VII Konkursie Kompozytorskim Stowarzyszenia Autorów ZAiKS (2013).

Studiował kompozycję pod kierunkiem prof. Krzysztofa Baculewskiego na Uniwersytecie Muzycznym Fryderyka Chopina w Warszawie. W 2013 r. otrzymał tytuł doktora w dziedzinie Kompozycja. Wykładowca UMFC i Warszawskiej Szkoły Filmowej. Uczestniczył w wielu kursach kompozytorskich, konsultując swoje prace z kompozytorami takimi jak: Michael Nyman, Christopher Young, Peter Golub, Jan A.P. Kaczmarek, Adriana Holszky, Richard Bellis. Jest laureatem licznych nagród na konkursach kompozytorskich, w tym za utwór QUADRA (II nagroda na Ogólnopolskim Konkursie Kompozytorskim im. Karola Szymanowskiego w 2007 r.). W 2012 r. został Finalistą Transatlantyk Film Music Competition oraz laureatem Ogólnopolskiego Konkursu Kompozytorskiego Koła Młodych Związku Kompozytorów Polskich. Z powodzeniem łączy działalność na gruncie muzyki poważnej i filmowej. Jest autorem 19 partytur filmowych, wśród których są filmy nagradzane na prestiżowych konkursach i festiwalach filmowych na całym świecie. Wiele z tych filmów pojawia się również regularnie na antenie TVP Kultura. Jego utwory wykonywane były na wielu festiwalach i koncertach w Polsce i zagranicą, przez wybitnej klasy orkiestry, dyrygentów i solistów. Tworzył na zamówienie takich instytucji jak: Towarzystwo im. Witolda Lutosławskiego, Instytut Adama Mickiewicza, NOSPR w Katowicach, Zamek Królewski w Warszawie, Filharmonia Kaliska, Centrum Myśli Jana Pawła II. Od grudnia 2012 przebywa w Los Angeles.

W sezonie 2013/2014 pełni funkcję kompozytora-rezydenta w CEA-Filharmonii Gorzowskiej.

17.05.2014

17 maja 2014 r.
sobota, godz. 19:00
Katedra Gorzowska

RECITAL ORGANOWY JERZEGO KUKLI

Olivier Messiaen (1908-1992)
/ Apparition de l'Eglise eternelle

Stanisław Moryto (*1947)
/ Cantio polonica na organy

Feliks Nowowiejski (1877-1946)
/ Symfonia organowa f-moll op. 45 nr 9
Toccata
Scherzo
Finale-Improvaizione

Olivier Messiaen

l'Apparition de l'Église éternelle (1931)

Olivier Messiaen to kompozytor, organista, dyrygent, pedagog francuski, wielki miłośnik ornitologii. Od 1930 r., przez ponad 40 lat, sprawował stanowisko organisty kościoła św. Trójcy w Paryżu, od 1936 – profesora École Normale de Musique oraz Schola Cantorum w Paryżu. Praca organisty w kościele, która dla samego kompozytora była spełnieniem ideału muzyka wierzącego, w dużej mierze przyczyniła się do szczególnego zainteresowania Messiaena organami, a w konsekwencji – do skomponowania szeregu dzieł na ten właśnie instrument; znane są również jego kompozycje fortepianowe, wśród których wyróżniają się zwłaszcza dwa monumentalne dzieła: „20 spojrzeń na Dzieciątka Jezus” („Vingt Regards sur l'Enfant Jésus”) oraz „Katalog Ptaków” („Catalogue d'Oiseaux”). Jednym z najsłynniejszych utworów kompozytora jest *Kwartet na koniec czasów*, inspirowany Apokalipsą św. Jana. Wybitny Francuz skomponował go w obozie koncentracyjnym w Zgorzelcu, gdzie został uwięziony w 1940 roku przez hitlerowców. Tam też – dla około 5000 jeńców różnych narodowości – odbyło się legendarne prawykonywanie *Kwartetu* – z udziałem prowizorycznej obozowej orkiestry i samego kompozytora, który zagrał na rozstrojonym pianinie. W całej swej twórczości Messiaen wybiegał poza obiegowe kanony muzyki europejskiej, łącząc tradycję, często najstarszą (np. rytmy starogreckie, chorał gregoriański) oraz elementy innych kultur (np. hinduskiej, japońskiej) ze swoiście pojmowaną „awangardą”. Stworzył własny, oryginalny system dźwiękowy, oparty na specjalnych skalach nazywanych „modi” oraz skomplikowanych rytmach, wyzwolonych z więzów metrum. Jednak nie awangardowość i nowatorstwo czyni tę muzykę wyjątkową – podobnymi „poszukiwaczami” w obszarze muzyki współczesnej byli przecież Varese, Stockhausen, Boulez i kilku innych. Tym, co zwraca specjalną uwagę w twórczości Messiaena, jest przenikający ją, wszechobecny duch religijny – to Muzyka przepojona chrześcijańskim mistycyzmem i głęboką wiarą. Messiaen był przekonany, że swoje – oparte na głębokiej wierze – widzenie świata jest w stanie wyrazić jedynie poprzez własny, nowy język muzyczny. *Apparition de l'Église Eternelle (Ukazanie się Kościoła Wiecznego)* jest jednym z najbardziej imponujących dzieł organowych zaliczanych do wczesnej twórczości Oliviera Messiaena (komponując je, miał zaledwie 24 lata). Ma charakter medytacyjny,

każdy jego dźwięk i charakterystyczny rytm jest swoistym rodzajem wizji obrazującej potęgę Kościoła Wiecznego. To dzieło pełne ekspresji i mistycznej siły, bliskiej duchowego uniesienia, z wyraźnie zarysowanym niezwykle sugestywnym, wizjonerskim punktem kulminacyjnym.

[ca 10']

Stanisław Moryto

l'Antio polonica na organy (1985)

Muzyka organowa to jeden z ważniejszych nurtów twórczości Stanisława Moryto – kompozytora, organisty, pedagoga i jednej z najwybitniejszych indywidualności artystycznych polskiej muzyki współczesnej. Piękno jako wartość ponadczasowa, a w przypadku tego twórcy – również metafizyczna, staje się nadrzędną ideą jego twórczości kompozytorskiej – silnie zindywidualizowanej, a jednocześnie mocno osadzonej w tradycji. Stąd też estetyka jego dzieł, oparta na równowadze pomiędzy środkami technicznymi i wyrazowymi, pomiędzy głębią treści a oryginalnością struktury. Melodyczność, dynamizm i refleksyjność, spójnie skonstruowana forma oraz wrażliwość na walory brzmieniowe i wyrazowe sztuki dźwięków – oto najważniejsze i najbardziej rozpoznawalne cechy dzieł Stanisława Moryto, który chętnie, kreując nowe rozwiązania warsztatowe, formotwórcze i stylistyczne, trzyma się jednocześnie z dala od modnych kierunków i eksperymentów, niegdyś lansowanych choćby przez awangardę czy tendencje postmodernistyczne. Muzyka organowa towarzysząca kompozytorowi od dzieciństwa sprawiła, że poszedł w ślady ojca – również organisty i kompozytora. Głęboka znajomość istoty muzyki organowej, a także obecna w twórczości kompozytora potrzeba syntezy powodują, że współlistnieją w niej – nie w kontrze, ale połączone w spójną wypowiedź – chorał gregoriański, polifonia, rozwinięta harmonika i klastery. To muzyka niezwyklej ekspresji, mająca oparcie w wielkiej warsztatowej rzetelności kompozytora. W swej kompozycji na organy *Antio Polonica* Stanisław Moryto pozostaje pod wpływem języka dźwiękowego Oliviera Messiaena. Messiaenowskie oddziaływanie daje się zauważyć zarówno w sferze kolorystyki, jak i niespiesznego tempa narracji, eksponującej w przejrzysty sposób zarówno ciekawą konstrukcję utworu, jak i jego warstwę emocjonalną.

[ca 13']

Feliks Nowowiejski
/ Symfonia organowa f-moll op. 45 nr 9 (1929-31)

Zawierająca się w ośmiu opusach twórczość organowa Feliksa Nowowiejskiego – kompozytora, organisty-wirtuoza, dyrygenta i pedagoga, obejmuje 36 utworów, z czego większość (w tym symfonia, koncerty organowe czy poemat organowy „In Paradisum”), aż do lat 90. minionego wieku, pozostawała w rękopisie. Opusy te zawierają zatem zawsze po kilka utworów, czasem dużych rozmiarów (jak np. 9 symfonii organowych op. 45 czy 4 koncerty organowe op. 54). Symfonie organowe op. 45 powstały w drugim okresie twórczości organowej Nowowiejskiego; z pisemnej wypowiedzi kompozytora pochodzi stwierdzenie, że stanowią one jego „testament muzyczny”. Sama forma symfonii na organy możliwa była dzięki nowemu XIX-wiecznemu modelowi brzmienia instrumentu, który definitywnie zerwał z modelem barokowym, za ideał przyjmując brzmienie poszczególnych instrumentów orkiestry symfonicznej. Zbudowanie tzw. organów symfonicznych miało spowodować, by mogły one „imitować” całą orkiestrę. Szczególny wkład w „wypromowanie” nowej palety brzmieniowej organów, związanej z symfonicznością organowym, mieli tacy francuscy mistrzowie jak: C. Franck, Ch. M. Widor oraz L. Vierne. Ideał francuskich mistrzów znalazł podatny grunt w Nowowiejskim, którego zawsze pociągały wielkie masy brzmieniowe. Pod ich wpływem m.in. nadał swoim sonatom organowym nazwę i charakter symfonii, których, na wzór swojego Mistrza – Ludwiga van Beethovena – napisał dziewięć (choć formalnie jest ich 13, bo do tej samej grupy utworów organowych zaliczyć można również 4 koncerty, nieróżniące się od symfonii niczym, poza tytułem). Wszystkie, poza VI, są trzyczęściowe i wszystkie są utworami solowymi; oprócz V – wszystkie też są utworami cyklicznymi: posiadają wstęp (rodzaj uwertury) pełniący rolę klamry wiążącej całość formy cyklicznej. Materiał wstępu pojawia się często również na zakończenie utworu. Pierwszym wykonawcą wszystkich symfonii organowych był sam kompozytor, który zasłynął również jako wybitny improwizator; wykonywał je zatem często „improwizacyjnie”, nie stosując się do zapisów nutowych własnych utworów i zmieniając je na żywo, czasem w sposób dość daleko odbiegający od pierwowzoru.

[ca 25']

JERZY KUKLA

/ ORGANY

Organista, organmistrz, organizator życia muzycznego. Studiował w Akademii Muzycznej w Krakowie (klasa organów prof. M. Semeniuk-Podrazy) oraz w Katowicach (klasa dyrygentury prof. Jana Wincentego Hawela). Uczestniczył również w kursach mistrzowskich prowadzonych przez prof. Michaela Schneidera oraz prof. Gastona Litaize. W latach 1989-90 jako stypendysta Ministerstwa Kultury i Sztuki odbył staż podyplomowy w klasie organów prof. dra Ferdinanda Klindy w Bratysławie. Koncertuje w najważniejszych ośrodkach muzycznych w Polsce. Występował również w Austrii, Czechach, Niemczech, Rosji, Słowacji, Szwajcarii i we Włoszech. Nagrał 4 płyty CD.

Był polskim prawykonawcą dzieł Oliviera Messiaena: „Les Corps Glorieux” oraz „Verset pour la Fete de la Dedicaces”. Jest autorem licznych artykułów o tematyce organowej publikowanych w „Ruchu Muzycznym” oraz zeszytach naukowych polskich uczelni muzycznych. Jest twórcą wielu festiwali i cykli koncertów, m.in: Bystrzańskie Recitale Organowe, Sandomierskie Recitale Organowe, Olkuskie Dni Muzyki Organowej, Poetycko-Klawesynowe Wieczory przy Świecech na Zamku Bielskim, a ostatnio Wieczory Muzyki Pasyjnej i Paschalnej w Krakowie oraz Międzynarodowy Festiwal Muzyki Organowej w Puławach. Od 1994 roku działa również jako organmistrz. Dokonał przebudowy organów w katedrze w Łomży oraz bocznych organów w katedrze w Oliwie, przeprowadził remont i konserwację w organach fary w Kazimierzu Dolnym, dokonał intonacji organów w Polskiej Filharmonii Bałtyckiej w Gdańsku, Bazylice OO. Jezuitów w Krakowie oraz wielkich organów katedry w Oliwie.

18.05.2014

18 maja 2014 r.
niedziela, godz. 19:00
sala koncertowa

**KUBA STANKIEWICZ
PROJEKT KILAR**

Projekt Kuby Stankiewicza KILAR poświęcony twórczości jednego z największych polskich kompozytorów, światowej sławy autora muzyki filmowej – Wojciecha Kilara. Miłośnikom muzyki improwizowanej Kuba Stankiewicz jest doskonale znany jako lider jazzowych kwartetów (wysoko cenione albumy „Northern Song” i niedawno wydany, nominowany do nagrody Fryderyka album „Spaces”). Tym razem pianista prezentuje się w roli solisty.

Płyta Kuby Stankiewicza „Kilar” zawiera dwanaście kompozycji, utrzymanych przeważnie w spokojnym, balladowym klimacie. Choć są i chwile, gdy melancholijne, filmowe tematy przeradzają się w energiczne improwizacje, osadzone we wspólniejszej tradycji jazzowej pianistyki. Wielka kultura, liryczny temperament i dbałość wrocławskiego wirtuoza o sens każdej zagranej nuty znakomicie korespondują z twórczością Wojciecha Kilara. W tych filmowych melodiach, znanych, jak i tych mniej popularnych, zawierają się wszystkie cechy jego stylu: jest romantyczny oddech i piękna melodia, melancholia i beztraska, prostota i subtelność formy. Pianista dokonał nagrań na początku marca w studiu w Lubrzy, mając do dyspozycji fortepian Fazioli, instrument o niezwykłych walorach brzmieniowych, umożliwiających, tak ważne w repertuarze balladowym, subtelne „malowanie” dźwiękiem. Na albumie Kilar znalazły się utwory m.in. z takich filmów jak: „Portret damy” (reż. Jane Campion), „Bram Stoker’s Dracula” (reż. Francis Ford Coppola), „Trędowata” i „Przygody Pana Michała” (reż. Jerzy Hoffman) oraz „Cwał” (reż. Krzysztof Zanussi).

KUBA STANKIEWICZ / FORTEPIAN

Po powrocie do kraju Kuba Stankiewicz zakłada z Miśkiewiczem, Cegielskim i Konradem kwartet, który nagrywa w 1993 r. płytę „Northern Songs”. Krążek szybko zaskarbia sobie serca i umysły amatorów jazzu i zostaje wybrany przez Jazz Forum Płytą Roku. W kolejnych latach pianista ugruntowuje swoją pozycję na polskim rynku muzycznym prezentując dwa kolejne krążki – „Travelling Birds Quintet” w ‘94 i „Return to the Nest” w ‘95. Są one efek-

Od kilkunastu lat należy do ścisłej czołówki polskich pianistów jazzowych, czego potwierdzeniem jest m.in. tegoroczna nominacja do nagrody Akademii Fonograficznej FRYDERYK 2013 w kategorii Album Roku – Muzyka Jazzowa. Nominacja dotyczy nagranych w poprzednim roku autorskiego albumu „Spaces”, który był również jednym z trzech pretendentów do Wrocławskiej Nagrody Muzycznej 2012. Pianistyka Kuby Stankiewicza, choć wyrasta z klasycznych amerykańskich wzorów, częściej zmierza w stronę romantycznej liryki niż dynamicznych ekstremów. W każdym wypadku jest to jednak rasowy jazz osadzony w przekonującym timingu i otwarty na partnerów.

Muzyczną karierę pianisty możemy śledzić już od drugiej połowy lat 80-tych, kiedy to gra z zespołem Jana Ptaszyna Wróblewskiego. Efektem współpracy w ramach kwintetu, a potem kwartetu Zbigniewa Namysłowskiego są dwie płyty „Open” i „Song of Innocence”.

Studia w Berklee College of Music w Bostonie (klasa fortepianu) w latach 1987-1990 Kuba Stankiewicz kończy z Nagrodą Oscara Petersona. Jest również półfinalistą prestiżowego Międzynarodowego Konkursu Pianistów Jazzowych im. Theloniousa Monka w Waszyngtonie. W okresie amerykańskim współpracuje z orkiestrą klarncisty i bandleadera Artiego Shawa.

tem pracy formacji Travelling Birds współtworzonej z Oleszkiewiczem, Wojtasikiem, Baronem i Konradem. Do wybitnego grona artystów, z którymi Kuba ma przyjemność współpracować w tym czasie zaliczają się saksofonista Scott Hamilton, trębacz Art Farmer (płyta „Art in Wrocław”), wokalistka Sheila Jordan, Harvie Swartz, Janusz Muniak, Tomasz Szukalski i Anna Maria Jopek.

Kuba Stankiewicz jest nie tylko docenianym artystą, ale również pedagogiem. W 2009 r. obronił doktorat na Akademii Muzycznej we Wrocławiu. Jego fachowa wiedza w zakresie muzycznych programów komputerowych została doceniona przez firmę Apple (Apple Certified Logic Trainer).

19.05.2014

19 maja 2014 r.
poniedziałek, godz. 19:00
sala kameralna

KONCERT KAMERALNY

Michał Spisak (1914-1965)
/ Kwintet na flet, obój, klarnet, róg i fagot
Allegro moderato
Andante
Andante – Allegro

Witold Lutosławski (1913-1994)
/ Trio na obój, klarnet i fagot
Allegro moderato
Poco Adagio
Allegro giocoso

Tadeusz Szeligowski (1896-1963)
/ Kwintet na instrumenty dęte
Allegro con brio
Andante cantabile
Allegro scherzando
Allegro moderato

PRZERWA

Grażyna Bacewicz (1909-1969)
/ Kwintet
Allegro
Air – Andante
Allegretto
Vivo

Wojciech Kilar (1932-2013)
/ Kwintet na instrumenty dęte
Sinfonia
Scherzo
Chorale variée
Rondo – Finale

GRUPPO DI TEMPERA:
Agata Igras-Sawicka / flet
Sebastian Aleksandrowicz / obój
Adrian Janda / klarnet
Artur Kasperek / fagot
Tomasz Bińkowski / waltornia

MICHAŁ SPISAK / Kwintet na flet, obój, klarnet, róg i fagot (1948)

„(...) Celem mojego życia jest tylko muzyka, o tym wiesz. Jeśli komukolwiek jeden takt, jedna sekunda mojej muzyki sprawi przyjemność, to już jest dla mnie wielkie szczęście (...)” – pisał w jednym z listów do Seweryna Różyckiego Michał Spisak. Jego twórczość jest niemal wyłącznie instrumentalna. Wyróżnia ją znakomita technika – świetna faktura, przejrzysta polifonia, bogata kolorystyka; właściwy jest jej również specyficzny rodzaj emocjonalności, którą „odziedziczył” po Strawińskim (autor „Święta Wiosny” kładł nacisk na autonomiczność, swoistość i nieprzetłumaczalność przeżycia muzycznego); w swoich utworach kompozytor konsekwentnie realizował ideały Nadii Boulanger, dbając m.in. o przejrzystość i zwięzłość formy. Utrzymany w pogodnym klimacie *Kwintet na flet, obój, klarnet, róg i fagot* uznawany jest za jeden z najlepszych XX-wiecznych polskich kwintetów dętych; cechuje go równorzędne traktowanie instrumentów, przejrzysta faktura – zarówno homofoniczna, jak i polifonizująca, migotliwa kolorystyka, wyrazista artykulacja i ruchliwa motoryka. Podstawą kształtowania formy jest motyw. Rolę czynnika porządkującego przebieg melodyczno-harmoniczny pełnią struktury ostateczne. [Ca 12’]

WITOLD LUTOSŁAWSKI / Trio na obój, klarnet i fagot (1944)

Muzyka na trio stroikowe to twórczość rzadko podejmowana tak w kompozycji, jak w wykonaniu. Jednak Witold Lutosławski, skłonny do poszukiwań w dziedzinie rytmu i barwy, a także do badania indywidualnych właściwości poszczególnych instrumentów, napisał utwór na obój, klarnet i fagot – zestawienie instrumentów typowe dla paryskiej odmiany neoklasycyzmu; wykorzystał w nim własne dydaktyczno-kompozytorskie pomysły zawarte w kanonach oraz interludiach na różne składy instrumentalne, pisanych głównie w celach dydaktycznych i „ćwiczebnych” w latach 1943-44 (utwór posłużył następnie jako szkic niektórych rozwiązań kompozytorskich wykorzystanych przez kompozytora w trakcie pisania I Symfonii). W utworze pojawiają się m.in. znamienne dla stylu kompozytorskiego Lutosławskiego specyficzne zwroty melodyczne oraz idiom neoklasycystyczny, przejawiający się m.in. w kapryśnej motoryce, powściągliwej emocjonalności ogniw lirycznych oraz w konwencjonalnym sposobie rozwijania formy. „Aptekarski rygorizm formalny i absolutnie indywidualny świat współbrzmień” – tak Trio stroikowe Lutosławskiego określał Stefan Kisielewski. [Ca 13’]

TADEUSZ SZELIGOWSKI / Kwintet na instrumenty dęte (1953)

„Kwintet na instrumenty dęte” Tadeusza Szeligowskiego – kompozytora wszechstronnego, muzyka, pedagoga, z wykształcenia również prawnika – to utwór niezwykle

pogodny, napisany z dużym wyczuciem możliwości każdego instrumentu, pokazujący wielką radość komponowania, emanujący optymizmem. Szeligowski zjednuje słuchacza od pierwszych taktów utworu, osiągając natychmiast, i utrzymując przez cały czas jego trwania, idealny poziom interakcji między nim (słuchaczem) a muzyką. Kwintet imponuje lekkością brzmienia i ujmuje bezpretensjonalnymi, pięknymi tematami, ciekawą, przejrzystą, oscylującą wokół tonalności fakturą. Choć nietrudno tu o skojarzenia z poetyką neoklasycyzmu, to jeszcze wyraźniej widać, że dla Szeligowskiego była ona przede wszystkim inspiracją i polem do własnych, twórczych poszukiwań. [Ca 18’]

GRAŻYNA BACEWICZ / Kwintet (1932)

„Dla mnie praca kompozytorska to kucie w kamieniu, a nie przenoszenie dźwięków wyobraźni czy natchnienia” – mawiała Grażyna Bacewicz – wirtuozka skrzypiec, jako kompozytorka – uznawana za fenomen twórczy na skalę światową, twórczyni, która ponad wszystko ceniła artystyczną niezależność. Swoją *Kwintet* Grażyna Bacewicz skomponowała podczas pobytu na stypendium w Paryżu, zdobywając I nagrodę na Konkursie dla kompozytorek, zorganizowanym przez Towarzystwo Aide aux femmes de professions libres. Podstawę budowy utworu stanowi cykl sonatowy, kompozytorka jednak równie duży nacisk położyła na jego budowę formalną, co na stronę brzmieniową. Mimo lekkiego charakteru, *Kwintet* dowodzi rzetelności i rozwagi kompozytorskiego rzemiosła; reminiscencje dawnych epok (Air-Andante), taneczna część trzecia, logicznie i przejrzyście skonstruowane części skrajne, „doprawione” indywidualnym, niestroniącym od dowcipu i groteski językiem Bacewicz, wydobywają z utworu to, co stanowi fundament muzyki tej wybitnej polskiej kompozytorki – piękno, harmonię i idealne proporcje między formą a brzmieniem. [Ca 15’]

WOJCIECH KILAR / Kwintet na instrumenty dęte (1952)

Muzyka kameralna stanowi margines działalności Wojciecha Kilara. Jednym z niewielu dzieł z tego właśnie kręgu jest *Kwintet na instrumenty dęte*, czyli flet, napisany przez kompozytora w wieku lat 20. Styl utworu jest neoklasycystyczny, melodyka i harmonia – pełne wdzięku i świeżości, nie brakuje też szczypty archaizmów i motywów ludowych (Scherzo). *Kwintet* – w szczególności jego części skrajne – zawierają w sobie wielki ładunek energii, a ich dominującym elementem pozostaje motoryka. Część trzecia, liryczna – Chorale variée – to wyraźne odwołanie do stylistyki minionych epok. W *Kwintecie dętym* Kilara słuchacz dostrzeże ponadto mnóstwo specyficznego humoru kompozytora (np. klarnetowe solo w finale), który idealnie współgra z pozostającą na pierwszym planie motoryką dzieła. [Ca 15’]

GRUPPO DI TEMPERA

Członkami zespołu są instrumentalisci–soliści, związani z najlepszymi w Polsce zespołami kameralnymi i orkiestrowymi: Teatr Wielki – Opera Narodowa, Filharmonia Narodowa, Sinfonia Varsovia, Sinfonietta Cracovia, Ensemble de Narol, Orkiestra Leopoldinum, Concerto Avenna.

Formacją podstawową Gruppo di Tempera jest kwintet dęty w składzie: Agata Igras-Sawicka – flet, Sebastian Aleksandrowicz – obój, Adrian Janda – klarnet, Artur Kasperek – fagot, Tomasz Bińkowski – waltornia oraz Agnieszka Kopacka-Aleksandrowicz – fortepian.

Agata Igras-Sawicka

Zespół powstał wiosną 2007 roku z inicjatywy uznanych muzyków, od lat współpracujących ze sobą w rozmaitych formacjach kameralnych i orkiestrowych. Impulsem zainicjowania działalności zespołu była propozycja wykonania Kwintetu Es-dur W. A. Mozarta na kwartet dęty i fortepian. Zaproszenie to ze strony Dyrektora Opery Kameralnej – Stefana Sutkowskiego, zainspirowało grono przyjaciół, a warszawski Festiwal Mozartowski stał się okazją do pierwszego, wspólnego koncertu.

Zespół gościł m.in. na festiwalu „Emanacje”, zakopiańskim festiwalu „Muzyka na szczytach”, brał udział w cyklu warszawskich „Koncertów pod lipą”, występował w Filharmonii Białostockiej, a także na Uniwersytecie Muzycznym im. F. Chopina w Warszawie. We wrześniu w Europejskim Centrum Muzyki Krzysztofa Pendereckiego w Lusławicach zespół nagrał materiał na swoją pierwszą płytę z kameralną muzyką francuską.

Ideą artystyczną Gruppo di Tempera jest prezentowanie piękna brzmieniowego instrumentów dętych, wzbogaconych dźwiękiem fortepianu; przybliżanie publiczności niezwykle bogatego, lecz mało znanego repertuaru od muzyki XVIII-wiecznej po najnowszą; wykorzystywanie najróżniejszych form kameralnych od sonat po małe składy orkiestrowe.

Absolwentka Akademii Muzycznej im. F. Chopina w Warszawie, w klasie fletu prof. E. Dastych-Szwarc. Studia podyplomowe odbyła w Królewskim Konserwatorium w Hadze (Holandia), w klasie fletu prof. Rien de Reede i Thiesa Roorda. Laureatka wielu konkursów muzyki solowej i kameralnej. Wieloletnia stypendystka Ministra Kultury i Sztuki. Doskonaliła swoje umiejętności pod kierunkiem Juliusa Bakera, Williama Bennetta, Roberta Aitkena, Jean-Claude’a Gerarda, Emmanuela Pahud, Carlosa Bruneel, Patricii Morris oraz Roberta Dicka. Współpracowała jako muzyk orkiestrowy oraz solistka z czołowymi polskimi orkiestrami, m.in.: Polską Filharmonią Kameralną, Polską Orkiestrą Radiową, Orkiestrą Wratysłavia, Concerto Avenna, a także z orkiestrą Sinfonia Varsovia, gdzie przez kilka lat była pierwszą flectką. Dokonała licznych nagrań radiowych, telewizyjnych oraz muzyki do spektakli teatralnych. Występuje jako solistka i kameralistka w kraju i za granicą, a także prowadzi aktywną działalność pedagogiczną, m.in. od października 2009 roku współpracuje z Uniwersytetem Muzycznym im. F. Chopina w Warszawie, jako Asystent w klasie fletu. Jej debiutancka płyta FANTAISIE, wydana przez DUX, została nominowana do nagrody muzycznej Fryderyk 2010, w kategorii Fonograficzny Debiut Roku. W listopadzie 2010, również nakładem wy-

dawnictwa DUX, ukazała się kolejna płyta artystki z muzyką kameralną Bohuslava Martinu, nominowana do nagrody Fryderyk 2011 w kategorii Muzyka Kameralna, która ostatnio została wyróżniona we Francji nagrodą Clef de ResMusica.

Sebastian Aleksandrowicz

Ukończył warszawską Akademię Muzyczną w klasie oboju prof. St. Malikowskiego i T. Wojnowicza. Brał udział w wielu kursach mistrzowskich w kraju i za granicą u takich oboistów, jak Hans Jorg Schellenberger, Liviu Varcol, Joseph Sanders. Od 1996 r. solista Orkiestry Teatru Wielkiego – Opery Narodowej w Warszawie. W latach 2001-2003 pierwszy oboista Polskiej Orkiestry Radiowej. Od 2002 r. pierwszy oboista orkiestry Sinfonietta Cracovia. Współpracuje również z orkiestrami: Filharmonii Narodowej, Leopoldinum we Wrocławiu, Sinfonia Varsovia, Concerto Avenna. Od 2007 r. jest gościnnym pierwszym oboistą orkiestry Filharmonii Wrocławskiej. Jako solista i kameralista występował na wielu festiwalach w Polsce i poza nią. Jest członkiem zespołu Ensemble de Narol, założonego przez Tytusa Wojnowicza.

Adrian Janda

Urodził się w 1979 roku w Dąbrowie Górniczej. Państwową Szkołę Muzyczną I i II st. im. Mieczysława Karłowicza w Katowicach ukończył z wyróżnieniem w klasie klarnetu Macieja Niewiary (1999). W 2004 roku ukończył z wyróżnieniem Akademię Muzyczną im. F. Chopina w Warszawie w klasie klarnetu prof. Mirosława Pokrzywińskiego. Brał udział w wielu konkursach, festiwalach muzycznych, kursach na których zdobywał nagrody i wyróżnienia, m.in.: I miejsce na Festiwalu Klarnetowym w Piotrkowie Trybunalskim (1997), I miejsce w Piotrkowie Trybunalskim (2001), III miejsce w Konkursie Zespołów Kameralnych w Warszawie (2003), II miejsce w Konkursie Klarnetowym we Włoszakowicach (2003).

Współpracuje z orkiestrami: Sinfonia Varsovia, Sinfonietta Cracovia, Polska Orkiestra Radiowa, Teatr Wielki – Opera Narodowa. Od 2004 r. jest pierwszym klarncistą Filharmonii Narodowej w Warszawie.

Artur Kasperek

Urodził się w Lublinie, gdzie ukończył Liceum Muzyczne im. Karola Lipińskiego. Studiował w Akademii Muzycznej im. F. Chopina w Warszawie. Umiejętności doskonalił u Klause Thunemana. W latach 1990-1994 solista Polskiej Filharmonii Kameralnej, od 1992 solista Opery Narodowej, od 1994 Polskiej Orkiestry Radiowej. W roku 1999 pierwszy fagocista Polish Festival Orchester Krystiana Zimmermana, z którym nagrał oba koncerty fortepianowe Fryderyka Chopina. Obecnie jest kierownikiem sekcji instrumentów dętych w Operze Narodowej i solistą orkiestry Sinfonietta Cracovia. Jest współzałożycielem i pierwszym fagocistą kwartetu fagotowego Varsovia, z którym zdobył III nagrodę na konkursie w Niemczech (Poczdąm 1998), a także fagocistą kwintetu Varsovia Nova. Ma na swoim koncie kilkadziesiąt koncertów solowych w Polsce i za granicą (Niemcy, Szwajcaria). Jest pedagogiem ZPSM nr 1 w Warszawie, a jego uczniowie zdobywają liczne nagrody i należą do najwybitniejszych młodych polskich fagocistów. 3 stycznia 2012 otrzymał tytuł doktora na Uniwersytecie Muzycznym Fryderyka Chopina w Warszawie.

Tomasz Bińkowski

Edukację muzyczną rozpoczął od gry na skrzypcach w szkole muzycznej w Łodzi. Tutaj zaczął grać na waltorni, a po latach ukończył Akademię Muzyczną w Warszawie. Jeszcze w czasie studiów współpracował z wieloma warszawskimi orkiestrami i zespołami kameralnymi, m.in. Zespołem Kameralistów Polskich Camerata Vistula, Polską Orkiestrą Radiową, Sinfonią Varsovia. Od roku 1993 był pierwszym waltornistą Warszawskiej Opery Kameralnej. W tym czasie często koncertował z orkiestrami: Menuhin Festival Orchestra czy Penderecki Festival Orchestra. Rok 1998 to początek stałego kontraktu jako solista waltornista w międzynarodowej orkiestrze „Philharmonie der Nationen” Justusa Frantza. Obecnie jest pierwszym waltornistą Teatru Wielkiego – Opery Narodowej w Warszawie.

20.05.2014

20 maja 2014 r.
wtorek, godz. 19:00
sala koncertowa

KONCERT PERKUSYJNY

PRAWYKONANIA DUETÓW PERKUSYJNYCH NAGRODZONYCH W II KONKURSIE DLA MŁODYCH KOMPOZYTORÓW

II edycja Konkursu organizowana w ramach Festiwalu Muzyki Współczesnej im. Wojciecha Kilara została dedykowana utworom na duet perkusyjny. Wzięli w nim udział kompozytorzy narodowości polskiej, którzy nie ukończyli jeszcze 35 lat. Prace konkursowe oceniło Jury w składzie: Krzysztof Baculewski – przewodniczący, Maciej Małecki, Tomasz Jakub Opałka, Nebojša Jovan Živković i Monika Wolińska.

Laureatami tegorocznej edycji zostali:

Ignacy Zalewski – II nagroda i **Marcin Jachim** – III nagroda.
I nagrody nie przyznano.

II nagroda w konkursie jest sponsorowana przez Fundusz Popierania Twórczości im. Andrzeja Szczypiorskiego przy Stowarzyszeniu Autorów ZAIKS.

Marcin Jachim (*1993)

/ Kadesh // prawykonanie

Ignacy Zalewski (*1990)

/ Ananke na dwóch perkusistów // prawykonanie

Duet perkusyjny:

Tomoko Ishige

Aleksander Lasek

RECITAL PERKUSYJNY NEBOJŠY JOVANA ŽIVKOVIĆA

Nebojša Jovan Živković (*1962)

/ To the Gods of Rhythm

/ Ilijas

/ Fluctus

/ Il canto dei Gondolieri

/ Northwind

/ Ultimatum 1

/ Lamento e Danza Barbara na marimbę solo i trio perkusyjne

Nebojša Jovan Živković / marimba

Trio perkusyjne:

Tomoko Ishige

Aleksander Lasek

Piotr Połaniecki

NEBOJŠA JOVAN ŽIVKOVIĆ

NEBOJŠA JOVAN ŽIVKOVIĆ

Okrzyknięty przez krytyków jednym z najbardziej niezwykłych i wyrazistych współczesnych marimbafonistów i multiperkusistów. Zarówno jako kompozytor, jak i artysta – wirtuoz, miał ogromny wpływ na to, co wydarzyło się na międzynarodowej scenie perkusyjnej w ciągu ostatnich dwóch dekad. Pochodzi z Serbii; studiował w Mannheim i Stuttgarcie (Niemcy); absolwent kilku kierunków: kompozycji, teorii muzyki i perkusji. Koncertuje w całej Europie, a także w USA, Japonii, Tajwanie, Korei, Rosji i Meksyku. Wystąpił w tak prestiżowych salach jak: Konzerthaus w Wiedniu, National Recital Hall w Taipei, Herkulesaal w Monachium, Eremitage Theatre w St. Petersburgu czy Nybrokajen w Sztokholmie. Był gościem największych festiwali, m.in. Gaudeamus Amsterdam, Schleswig-Holstein Musikfestival, Dance-in-your-head (Minneapolis, USA) oraz kilkakrotnie – festiwalu PASIC w USA. Jako solista występował z Filharmoniami w Stuttgarcie, Monachium, Belgradzie, Orkiestrą Symfoniczną w Bochum, Państwową Orkiestrą Filharmonii w Salonikach (Grecja), Symfoniczną Orkiestrą Radiową w Hanowerze, Kamersymphoniker z Austrii, Narodową Orkiestrą Symfoniczną z Kostaryki, by wymienić tylko kilka.

Nebojša Jovan Živković jest również jednym z najpopularniejszych współczesnych kompozytorów muzyki perkusyjnej, określanej specjalnym mianem – „nowej muzyki z sercem i duszą”. Jego kompozycje wykonane były już w niemal pięćdziesięciu krajach na całym świecie, a utwory na marimbę i perkusję uznawane są za przełomowe i wyznaczają nowe standardy w interpretacji; również bardzo energetyczne występy artysty, nierzadko bliskie sztuce performance, znacząco wpłynęły na współczesną generację marimbafonistów. Ponad 30 jego kompozycji na marimbę i perkusję, wydanych zarówno w USA, jak i w Niemczech, stanowi już kanon współczesnego światowego repertuaru dla perkusistów.

Oprócz komponowania i koncertowania Artysta jest regularnie zapraszany na wykłady gościnne i seminaria przez uczelnie muzyczne, uniwersytety i festiwale perkusyjne (Wiedeń, Amsterdam, Boston, Nowy Jork, Minneapolis, Paryż, Manchester, Seul, Tajpej, Hanower, Tübingen, Praga, Belgrad, i inne).

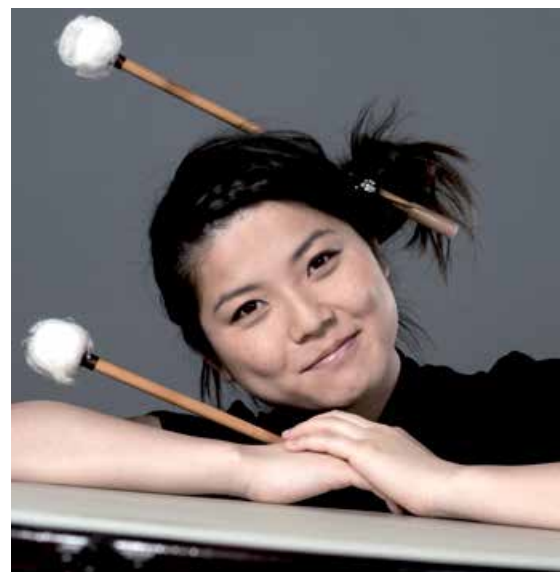
Był także wykładowcą gościnnym (marimba / perkusja / kompozycja) na uczelniach w USA (Uniwersytet Hartford oraz uczelnia w Minnesocie).

Bierze udział w licznych produkcjach telewizyjnych i radiowych, a także ma na koncie wiele płyt z muzyką perkusyjną, w tym na marimbę solo.

Marimba, na której gra Nebojša Jovan Živković, jest „Stradivariusem” wśród tych instrumentów: jedyna w swoim rodzaju, wykonana została specjalnie dla artysty, na jego indywidualne zamówienie przez firmę Yamaha w Japonii.

TOMOKO ISHIGE

Perkusistka pochodząca z Japoni, gdzie urodziła się w 1987 r. w Choshi. Naukę gry na perkusji rozpoczęła w wieku 17 lat. W latach 2006-2010 studiowała w Tokio College of Music; w 2010 roku została stypendystką tej uczelni i wzięła udział w Letniej Akademii w Mozarteum w Salzburgu. W roku 2011 przybyła do Niemiec, gdzie kontynuowała studia na Hochschule für Musik we Freiburgu u prof. Bernharda Wulffa i prof. Taijiro Miyazaki. W sezonie 2011/12 współpracowała z Orkiestrą Filharmonii we Freiburgu. W ostatnich latach doświadczenie muzyczne zdobywa podczas Festiwalu Muzycznego Schleswig Holstein, będąc tam członkiem Orchesterakademie (2013, 2014), a także – od stycznia 2013 – jako muzyk Jungen Deutschen Philharmonie. Od maja 2013 Tomoko Ishige jest liderem sekcji perkusyjnej Orkiestry Filharmonii Gorzowskiej.

ALEKSANDER LASEK

Muzyczną przygodę rozpoczął w wieku 6 lat od nauki gry na fortepianie, a kontynuował ją na instrumentach perkusyjnych w Państwowej Szkole Muzycznej I i II stopnia im. Fryderyka Chopina w Opolu. W 2007 roku zajął 3 miejsce na II Międzynarodowym Konkursie Perkusyjnym Młodych Talentów na Litwie. W tym samym roku podjął studia na Akademii Muzycznej im. Karola Szymanowskiego w Katowicach w klasie perkusji dra Krzysztofa Jaguszewskiego. Uczestniczył w wielu kursach mistrzowskich prowadzonych przez wybitnych perkusistów, mogąc tym samym rozwijać zarówno swoje umiejętności techniczne, jak i muzyczne. Od 2011 roku rozpoczął stałą współpracę z Orkiestrą Filharmonii Gorzowskiej, a w 2013 roku został jej członkiem. Wraz z żoną Agnieszką tworzy unikalny duet wiolonczelowo-marimbowy.

PIOTR POŁANIECKI

Naukę gry na instrumentach rozpoczął w Państwowej Szkole Muzycznej I st. im. Fryderyka Chopina w Będzinie w klasie fortepianu. Kolejnym etapem edukacji muzycznej była nauka w Państwowym Liceum Muzycznym im. Karola Szymanowskiego w Katowicach w zakresie gry na instrumentach perkusyjnych. Praca pod kierunkiem dra Krzysztofa Jaguszewskiego zaowocowała nagrodami na ogólnopolskich przeglądach i przesłuchaniach uczniów szkół muzycznych II stopnia, zarówno solo, jak i w zespole. W 2003 roku Piotr Połaniecki rozpoczął studia na Akademii Muzycznej im. Karola Szymanowskiego w Katowicach pod kierunkiem prof. Jana Zegalskiego. Będąc studentem czwartego roku, rozpoczął pracę w Narodowej Orkiestrze Polskiego Radia w Katowicach, gdzie pracuje do dziś.

foto: Marcin Kydryński

21.05.2014

21 maja 2014
środa, 19:00
sala koncertowa

ANNA MARIA JOPEK
PROJEKT POLANNA

W tej odsłonie artystka ujawni swoje nowe spojrzenie na piękne i ważne momenty w dziejach polskiej muzyki. „Sięgam po tematy odległe i bardzo współczesne – od Wacława z Szamotuł przez Stanisława Moniuszkę po tematy Karola Szymanowskiego, Skaldów, pieśni ludowe, partyzanckie – wszystkie, które nucę od dziecka i które stworzyły moją muzyczną tożsamość” – mówi AMJ. Śpiewanie polskiej muzyki na scenach świata i w wielonarodowym towarzystwie od lat wydaje się misją Jopek. Ona sama utrzymuje, że śpiewa po prostu to, co uważa za ważne, szczerze i warte pokazania. „Nie licząc sukcesu genialnego Chopina, wątek polskości w muzyce jest wciąż nieobjawiony. Chciałabym, żeby mazurek, kujawiak i oberek były jak brazylijska bossa nova – kodem muzycznym, poznawanym na całym świecie, konwencją, w której chcą pisać i improwizować nie tylko nad Wisłą” – wyznaje AMJ.

Anna Maria Jopek / głos

Krzysztof Herdzin / instrumenty klawiszowe

Marek Napiórkowski / gitary

Robert Kubiszyn / kontrabas, gitara basowa

Piotr Nazaruk / głos, flety, cytra

Paweł Dobrowolski / perkusja

gościnnie:

Maria Pomianowska / instrumenty etniczne, głos

Mateusz Pospieszalski / saksofon, głos

ANNA MARIA JOPEK

fot. Marcin Kydryński

Wokalistka, kompozytorka, improwizatorka, wizjonerka, pasjonatka. Nagrywa i koncertuje na całym świecie z najważniejszymi postaciami muzyki naszych czasów (m.in Pat Metheny, Youssu'n Dour, Bobby McFerrin, Ivan Linz, Branford Marsalis, Nigel Kennedy, Richard Bona, Oscar Castro-Neves, Makoto Ozone). Wystąpiła na najbardziej prestiżowych scenach świata, takich jak: Carnegie Hall, Hollywood Bowl, Royal Festival Hall, Opera w Tokio i Tel Awiwie, Blue Note Tokyo, Santori Hall. Nagrywała w Studiach Real World u Petera Gabriela, Abbey Road w Londynie i Power Station w Nowym Jorku. Od 2000 roku jej muzyka jest wydawana na całym świecie. Sprzedała milion płyt, ale najbardziej ceni sobie kameralistykę i scenę blisko ludzi. Mieszka na warszawskim Żoliborzu i w lizbońskiej Alfamie.

23.05.2014

23 maja 2014 r.
piątek, 19:00
sala koncertowa

**GALA FINAŁOWA II FESTIWALU MUZYKI WSPÓŁCZESNEJ
IM. WOJCIECHA KILARA**

Łukasz Pieprzyk (*1985)
/ „Magneto” – poemat symfoniczny z użyciem elektroniki
// prawykonanie
Magnetic Fields (Pola magnetyczne)
Voltage (Napięcie)
Combustion (Spalanie)
Ascending (Wznoszenie)

Witold Lutosławski (1913-1994)
/ Chantefleurs et chantefables
La Belle-de-nuit (Piękność nocy)
La Sauterelle (Konik polny)
La Veronique (Przetacznik – Weronika)
L'Eglantine, l'aubepine et la glycine (Dzika róża, głóg, wistaria)
La Tortue (Żółw)
La Rose (Róża)
L'Alligator (Aligator)
L'Angelique (Dzięgiel – Anżelika)
Le Papillon (Motyle)

Wojciech Kilar (1932-2013)
/ Wokaliza z filmu „Dziewiąte wrota”

PRZERWA

Wojciech Kilar
/ Muzyka filmowa: *Dracula* (reż. Francis Ford Coppola); *Portret damy* (reż. Jane Campion); *Śmierć i dziewczyna* (reż. Roman Polański); *Bilans kwartalny* (reż. Krzysztof Zanussi) i inne

Orkiestra Filharmonii Gorzowskiej
Monika Wolińska / dyrygent
Olga Pasiecznik / sopran

**Przed koncertem zapraszamy na spotkanie z kompozytorem
Łukaszem Pieprzykiem**
23 maja / 17:30 / sala kameralna

Prawykonanie utworu Łukasza Pieprzyka dofinansowano ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego w ramach programu „Kolekcje” – priorytet „Zamówienia kompozytorskie”, realizowanego przez Instytut Muzyki i Tańca.

Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego.

instytut muzyki i tańca
■■■■■

**ŁUKASZ PIEPRZYK / *Magneto* –
poemat symfoniczny z użyciem elektroniki (2014)**

Prawykonanie: 23 maja 2014, Filharmonia
Gorzowska, Orkiestra Filharmonii Gorzowskiej,
dyr. Monika Wolińska

„Magneto” to muzyka przede wszystkim emocjonalna i różnorodna. W dzisiejszych czasach percepcja twórcy i odbiorcy nierzadko wykracza poza sztywne ramy osadzonych w jednej estetyce dzieł. Wolność w komponowaniu pozwala dziś na użycie środków o mocno kontrastowej charakterystyce, sonoryzm i dysonans z powodzeniem może być zestawiany z konsonansem i ostinato rytmicznym. W kompozycji starałem się być przede wszystkim wierny emocjom, które w sposób subiektywny i niezmacony trendami tzw. muzyki współczesnej kojarzą mi się z tematyką poszczególnych części. W istocie czynnikiem formotwórczym dzieła jest właśnie przenoszona na dźwięki emocja.

„Magneto” to muzycznie opowiedziana historia, w której przeżywamy swoistą podróż od techniki do Człowieka. W celu uczynienia tej „podróży” intensywnie emocjonalną, zastosowane zestawienia dźwiękowe i motywiczne ulegają nieustannej zmianie. Symbolizuje to pęd współczesnej techniki i przyspieszone tempo rozwoju cywilizacji.

Pierwsze trzy części kompozycji odnoszą się do procesów zachodzących w silniku spalinowym stosowanym w lotnictwie XX wieku. Wytwarzane przez iskrownik (magneto) pola magnetyczne powodują zaistnienie wysokiego napięcia, a wyprodukowana dzięki temu energia ulega następnie spalaniu. Utwór chciałem zakończyć hołdem dla Człowieka, który wykorzystał potencjał maszyny, by spełnić jedno z najpiękniejszych marzeń – lot. To czynnik ludzki powoduje, że każde zjawisko w naturze, fizyce czy technice może być interpretowane emocjonalnie. „Magneto” jest właśnie taką interpretacją.

Utwór poświęcam pamięci Wojciecha Kilara, którego poematy symfoniczne wyzwoliły „niepodległość” estetyczną w muzyce, a mnie samemu pozwoliły osiągnąć niezależność artystyczną.

[Łukasz Pieprzyk]

[ca 15']

**WITOLD LUTOSŁAWSKI / *Chantefleurs et chantefables*
(1989-90)**

Prawykonanie: 8 sierpnia 1991, Londyn, Solveig
Kringlebotn – sopran, BBC Symphony Orchestra,
dyr. Witold Lutosławski

Chantefleurs et chantefables (*Śpiewokwiaty i śpiewobajki*) to cykl dziewięciu sopranowych pieśni orkiestrowych, skomponowany do poezji francuskiego surrealisty Roberta Desnosa (1900-45), wybranych ze zbioru osiemdziesięciu wierszy o kwiatach, ptakach, owadach i zwierzętach, noszącego ten sam tytuł, co kompozycja Lutosławskiego. O ile adresatem wierszy Desnosa były dzieci, to już tworzona w oparciu o nie muzyka wymagała bardziej doświadczonego odbiorcy; jak stwierdził sam kompozytor, odnosząc się do dziecięcego charakteru tej poezji: „Nie mogę tego samego powiedzieć o napisanej przeze mnie muzyce – jakkolwiek ich [wierszy] »dziecięcy« charakter ma w niej swoje odbicie”. W wyniku połączenia poezji, dziecięcych wyobrażeń i surrealistycznej fantazji z bawiącą się dźwiękami, a przy tym niezwykle dojrzałą muzyką, otrzymaliśmy dzieło o nadzwyczaj bogatym przekazie – zbiór „śpiewobajek” humorystycznie portretujących zwierzęta, owady i kwiaty stał się jednocześnie kunsztownym i finezyjnym zbiorem muzycznych nastrojów, emocji i wrażeń.

Pieśni do słów Desnosa to dzieło wyróżniające się również techniką kompozytorską – Lutosławski minimalizuje w nich charakterystyczne dla swojej twórczości cechy stylistyczne, jak aleatoryzm kontrolowany, dwunastodźwiękową harmonikę czy dogmat dwuczęściowej formy, na rzecz brzmień przejrzystych i eufonicznych oraz ekspresyjnej melodyki; jakby po 40 latach komponowania poświadczał artystyczną szczerłość tworzenia utworów, których tematem była wrażliwość dziecka.

W roku 2007, z inicjatywy Towarzystwa im. Witolda Lutosławskiego, powstała wersja utworu na sopran i fortepian, przygotowana przez Eugeniusza Knapika.

[ca 20']

WOJCIECH KILAR / Muzyka filmowa

Przygoda z filmem zaczęła się dla Wojciecha Kilara w 1958 r., kiedy napisał muzykę do „Narciarzy” N. Brzozowskiej. Współpracował z takimi reżyserami jak: Andrzej Wajda („Ziemia obiecana”/ 1974, „Pan Tadeusz”/ 1999), Kazimierz Kutz („Nikt nie woła”/ 1960, „Sól ziemi czarnej”/ 1969, „Perła w koronie”/ 1971, „Śmierć jak kromka chleba”/ 1994), Stanisław Różewicz („Westerplatte”/ 1967, „Samotność we dwoje”/ 1968), Wojciech Has („Lalka”/ 1968), Tadeusz Konwicki („Salto”/ 1965), Marek Piwowski („Rejs”/ 1970), Krzysztof Kieślowski („Przypadek”/ 1981), Roman Polański („Dziwiące Wrota”/ 1999, „Pianista”/ 2002). Album z muzyką do filmu „Pan Tadeusz” (1999) został uhonorowany Platynową Płytą za 20 tysięcy sprzedanych egzemplarzy. Począwszy od „Struktury kryształu” (1969) Wojciech Kilar był autorem muzyki do niemal wszystkich filmów Krzysztofa Zanussiego. W 1992 roku muzyka kompozytora dotarła do Hollywood, gdzie odniosła wielki sukces. Za ścieżkę dźwiękową do filmu „Dracula” Francisa Forda Coppoli Wojciech Kilar otrzymał Nagrodę Amerykańskiego Stowarzyszenia Kompozytorów, Autorów i Producentów „ASCAP Award 1992” w Los Angeles oraz nagrodę Best Score Composer for a 1992 Horror Film w San Francisco. W 1995 roku powstaje muzyka do filmu Romana Polańskiego „Śmierć i Dziewczyna”, z Sigourney Weaver w roli głównej; rok później – do „Portretu Damy” w reżyserii Jane Campion. W 1999 roku kompozytor po raz kolejny współpracuje z Romanem Polańskim. Tym razem tworzy muzykę do horroru „Dziwiące Wrota”, z którego pochodzi choćby słynna wokaliza. Jego muzykę można usłyszeć również w takich filmach jak: „Truman Show” (reż. Peter Weir) oraz „Miasto Aniołów” (reż. Brad Silberling), gdzie kompozytor wykorzystał fragment polskiej modlitwy. Wojciech Kilar miał również napisać muzykę do trylogii „Władcy pierścieni” Petera Jacksona.

OLGA PASIECZNIK / SOPRAN

Urodziła się na Ukrainie. Studiowała fortepian i pedagogikę muzyczną w rodzinnym Równem. Studia wokalne odbyła w Kijowskim Konserwatorium. W czasie studiów podyplomowych w Warszawskiej Akademii Muzycznej im. F. Chopina w 1992 roku zadebiutowała na scenie Warszawskiej Opery Kameralnej, a cztery lata później na scenie Théâtre des Champs-Élysées w Paryżu jako Pamina. Od tego czasu zaczęła się jej prawdziwa kariera międzynarodowa. Ma na swoim koncie ponad 40 partii, m.in. w operach Monteverdiego, Glucka, Händla, Mozarta, Webera, Bizeta, Rossiniego, Verdiego, Pucciniego, Biset'a, Debussy'ego, Czajkowskiego oraz kompozytorów współczesnych. Role te przyniosły jej wielkie uznanie krytyki i publiczności. Występuje także w repertuarze kameralnym oraz w recitalach z siostrą pianistką Natalią Pasiecznik, licznych koncertach oratoryjnych i symfonicznych we wszystkich niemal krajach Europy, Stanach Zjednoczonych, Kanadzie, Japonii i Australii. Odnosiła sukcesy, śpiewając w słynnych salach koncertowych i na wielu prestiżowych scenach operowych, takich jak m.in.: Opéra Bastille, Théâtre des Champs-Élysées, Théâtre du Châtelet, Salle Pleyel (Paryż), Concertgebouw (Amsterdam), Palais des Beaux-Arts, Théâtre Royal de la Monnaie (Bruksela), Konzerthaus (Berlin), Auditorio Nacional de Música, Teatro Real (Madrid), Bayerische Staatsoper (Monachium), Wiener Konzerthaus, Theater an der Wien (Wiedeń), Lincoln Center (Nowy York), Suntory Hall (Tokio), Opera Flamandzka (Antwerpia), Opera Hollanderska (Amsterdam), Grand Théâtre de Genève, Opery Narodowe w Warszawie i Helsinkach.

Wielokrotnie współpracowała z Orkiestrą Symfoniczną Filharmonii Narodowej, Sinfonią Varsovią, Narodową Orkiestrą Symfoniczną Polskiego Radia, Narodową Orkiestrą Symfoniczną Belgii, Luksemburga, Filharmonii Monachijskiej, Narodową Filharmoniczną Orkiestrą Rosji, Teatro del Maggio Musicale Fiorentino (Florencja), Orquesta Nacional de España i RTVE (Hiszpania), Das Neue Orchester (Kolumbia), Concerto Köln, The English Concert, European Union Baroque Orchestra, Academy of Ancient Music, Wiener Symphoniker, Orchestre Philharmonique de Radio France, Orchestre National de France, Les Musiciens du Louvre Grenoble, La Grande Écurie et La Chambre du Roy, Orchestre Colonne (Francja), Akademie für Alte Musik Berlin, Freiburger Barockorchester, Orkiestrą XVIII wieku, z zespołem Concerto Vocale, Collegium Vocale Gent i in., pod batutą takich mistrzów, jak m.in.: Harry Bicket, Ivor Bolton, Frans Brüggen, Jean-Claude Casadesus, Marcus Creed, Paul Mc

Creesh, René Jacobs, Roy Goodman, Heinz Holliger, Philippe Herreweghe, Kazimierz Kord, Jerzy Maksymiuk, Jean-Claude Malgoire, Alessandro de Marchi, Marc Minkowski, John Nelson, Peter Neumann, Kazushi Ono, Sakari Oramo, Andrew Parrott, Krzysztof Penderecki, Trevor Pinnock, Marc Soustrot, Andreas Sperring, Christoph Sperring, Marcello Viotti, Antoni Wit, Massimo Zanetti.

Artystka jest laureatką międzynarodowych konkursów wokalnych w s'Hertogenbosch – Holandia (1994 – II nagroda), im. Mirjam Helin w Helsinkach (1999 – II nagroda) oraz im. Królowej Elżbiety w Brukseli (2000 – III nagroda, nagroda specjalna w dziedzinie muzyki oratoryjnej oraz nagroda publiczności). Została wyróżniona także w Polsce – Paszportem tygodnika „Polityka” (1997), nagrodami polskiego przemysłu fonograficznego Fryderyk za najlepsze nagrania solowe w 1997 i 2004 roku (*Pieśni kurpiowskie* Szymanowskiego i *Chantefleurs et Chantefables* Lutosławskiego), nagrodą Orfeusz festiwalu „Warszawska Jesień” (1999), Złotym Krzyżem Zasługi (2001) oraz Nagrodą im. A. Hiolskiego (2004) za najlepszą kobiecą rolę operową (Melizanda w operze Debussy'ego – *Peleas i Melizanda*, Teatr Wielki – Opera Narodowa). W 2005 i 2010 roku została nominowana przez międzynarodowy magazyn operowy Opernwelt do tytułu „Najlepsza śpiewaczka sezonu artystycznego” za rolę Almireny (Händel – *Rinaldo*) i Roxany (Szymanowski – *Król Roger*). W 2006 roku artystka otrzymała także nagrodę monachijskiego festiwalu Opernfestspiele, w 2007 – nagrodę im. Cypriana Kamila Norwida, w roku 2011 – doroczną Nagrodę Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, a w 2012 została odznaczona Krzyżem Oficerskim Orderu Zasługi Rzeczypospolitej Polskiej. W swoim dorobku fonograficznym ma ponad 50 płyt CD i DVD, które nagrała m.in. dla firm Dabringhaus und Grimm, Harmonia Mundi, Naxos i Opus 111.

WITOLD LUTOSŁAWSKI

Chantefleurs et chantefables / Śpiewokwiaty i śpiewobajki

La Belle-de-nuit

Quand je m'endors et quand je rêve
La belle-de-nuit se relève.
Elle entre dans la maison
En escaladant le balcon,
Un reyon de lune la suit.
Belle-de-nuit, fleurs de minuit.

La Sauterelle

Saute, saute sauterelle,
Car c'est aujourd'hui jeudi.
Je sauterais, nous dit elle,
Da lundi au vendredi.
Saute, saute, sauterelle,
A travers tout le quartier.
Sautez donc, mademoiselle,
Puisque c'est votre métier.

La Véronique

La Véronique et le taureau
Parlaient ensemble au bord de l'eau.
La taureau dit: 'Tu es belle',
La véronique: 'Tu es bau'.
La véronique est demoiselle
Mais le taureau n'est que taureau.

L'Eglantine, l'aubépine et la glycine

Eglantine, aubépine,
Rouge, rouge, rouge et blanc.
Glycine,
L'oiseau vole en enchantant.
Eglantine, aubépine,
Bouge, bouge, bouge et vlan!
Glycine,
L'oiseau vole en chantant,
Et vlan, vlan, vlan!

La Tortue

Je suis tortue et je suis belle,
Il ne me manque que des ailes,
Pour imiter les hirondalles.
Que? Que?
Mon élégant corset d'écaille
Sans boutons, sans vernis, ni maille
Est exactemant à ma taille.
Ni? Ni?
Je suis tortue et non bossaue,
Je suis tortue et non cossaue,
Je suis tortue et non déçue.
Eh? Eh?

Piękność nocy

Kiedy zapadam w sen i śnię,
to piękność nocy budzi się.
Wjeżdża do domu
przez okno balkonu
w księżycowej karocy –
piękność nocy, kwiat północy...

Konik polny

Skacz, skacz koniku polny,
Dzisiaj przecie dzień wolny.
Skoczę – mówi – na początek
z poniedziałku na piątek.
Skacz, skacz pasikoniku
po zielonym trawniku.
Skacz pięknie a wysoko,
Ku białym obłokom.

Przetacznik - Weronika

Raz Weronika z bykiem
gawędzili nad strumykiem.
Byk powiedział: „Jesteś piękną”.
Weronika: „Co za wdzięk”.
Weronika jest panienką.
Byk zaś bykiem – choćby pękł.

Dzika róża, głóg, wistaria

Dzika róża, głóg –
czerwone, czerwone, czerwone i biel.
Wistaria –
Przeleciał ptak i taka aria:
dzika róża, głóg –
leci, leci, leci – łup!
Wistaria –
Przeleciał ptak i taka aria!
I łup, łup, łup!

Żółw

Pięknym żółwiem jestem, tak,
jeno skrzydeł jest mi brak,
bym wyglądał jak jaskółka.
Co? Co?
Taki krój mego tużurka,
niepotrzebny guzik, dziurka,
elegancki jest jak frak.
No, no...
Jestem żółwiem, nie garbusem,
Jestem żółwiem, nie gogusiem,
a więc smucić się nie muszę.
Proszę, proszę...

La Rose

Rose rose, rose blanche,
Rose thé,
J'ai cueilli rose en branche
Asui soleil de l'été.
Rose blanche, rose rose,
Rose d'or,
J'ai cueilli la rose éclore
Et son parfume m'endort.

L'Alligator

Sur le bords de Mississippi
Un alligator se tapit.
Il vit passer un négriillon
Et lui dit: „Bonjour, mon garçon”.
Mais le négre lui dit: „Bonsoir”,
La nuit tombe, il va faire noir,
Je suis petit et j'aurais tort
De parler à l'alligator”.
Sur le bords de Mississippi
L'alligator a du dépit,
Car il voulait au réveillon.
Manger le tendre négriillon.

L'Angélique

Ravissante Angélique,
La mésange a chanté,
Disant dans sa musique
La doucer de l'été.
Angélique du soir,
Mésange des beaux jours,
Angélique d'espoir,
Angélique d'amour.

Le Papillon

Trois cent million de papillons
Sont arrivés à Châtillon
Afin d'y boire du bouillon.
Châtillon-sur-Loire,
Châtillon-sur-Marne,
Châtillon-sur-Seine.
Plaignez les gens de Châtillon!
Ils n'ont plus d'yeux dans leur bouillon
Mais des millions de papillons.
Châtillon-sur-Loire,
Châtillon-sur-Marne,
Châtillon-sur-Seine.

Róża

Róża różowa, róża biała,
herbaciana,
w letnim słońcu cicho spała.
i zerwana...
Biała róża, różowa róża,
róża złota,
zapach jej jak sen odurza,
przerwanego snu tęsknota.

Alligator

Gdzieś u brzegów Mississippi
aligator leżał skryty.
Murzynek minął go jak cień.
„Dzień dobry chłopcze, dobry dzień!”
„Dobranoc” – chłopiec odpowiedział mu.
„Już ciemno jest i noc zapada,
za mały jestem, aby tu
z aligatorem sobie gadać”.
Gdzieś u brzegów Mississippi
aligator złością kipi,
bo mu z głodu ślinka ciekła,
a kolacja mu uciekła.

Dzięgiel - Anzeliika

Czarująca Anzeliiko –
sikorka śpiewała,
słodycz lata mieszała
ze swoją muzyką.
Anzeliiko zmierzchu,
sikorko pięknych dni,
Anzeliiko nadziei,
i miłosnych westchnień.

Motyle

Raz motyli trzysta milionów
zleciało się do Chatillonu
Na filiżankę bulionu.
Chatillon-nad-Loarą,
Chatillon-nad-Marną,
Chatillon-nad-Sekwaną.
Biedni ludzie z Chatillonu!
Tłuste perełki im znikły z bulionu!
Za to motyli mają trzysta milionów.
Chatillon-nad-Loarą,
Chatillon-nad-Marną,
Chatillon-nad-Sekwaną.

słowa / Robert Desnos
przełożył Wiesław Powaga

WITOLD LUTOŚLAWSKI

(1958), *Gry weneckie* (1961), wprowadzające aleatoryzm kontrolowany, *Trois poèmes d'Henri Michaux* (1963), od których rozpoczął działalność jako dyrygent własnych utworów, *Kwartet smyczkowy* (1964), *Livre pour orchestre* (1968), *Preludia i fuga* (1972). Napisał wiele dzieł z myślą o wielkich wykonawcach – m.in. *Koncert wiolonczelowy* dla Mścisława Rostropowicza, *Łańcuch II* dla Anne-Sophie Mutter, *Koncert fortepianowy* dla Krystiana Zimermana, utwory wokalne dla Petera Pearsa i Dietricha Fischera-Dieska. Do arcydzieł z ostatniego okresu należą *III i IV Symfonia* oraz *Chantefleurs et chantefables*.

Jeden z najwybitniejszych kompozytorów polskich, urodzony 25 stycznia 1913 w Warszawie, zmarł 7 lutego 1994 w Warszawie. Studiował w Konserwatorium Warszawskim (1932-1937) kompozycję u Witolda Maliszewskiego oraz grę na fortepianie u Jerzego Lefeldy. Pierwszym sukcesem było prawykonanie *Wariacji symfonicznych* pod dyrekcją Grzegorza Fitelberga (1939). Jego karierę zahamowały lata wojny – grał wtedy wraz z Andrzejem Panufnikiem w warszawskich kawiarniach, dokonując opracowań ok. 200 utworów na 2 fortepiany. Z tego czasu pochodzą słynne *Wariacje na temat Paganiniego*.

Twórczość Lutosławskiego przechodziła liczne przeobrażenia stylistyczne, od neoklasycyzmu i inspiracji folklorem w początkowym okresie, do bardzo indywidualnego języka w dojrzałych latach. Pierwszym z długiego szeregu arcydzieł stał się *Koncert na orkiestrę* (1954) – najczęściej na świecie wykonywany utwór Lutosławskiego. Rosnącą międzynarodową sławę Lutosławskiego umocniły takie dzieła jak *Muzyka żałobna*

Już od lat 50. Lutosławski cieszył się rosnącą międzynarodową sławą, był zapraszany do udziału w prestiżowych festiwalach i do jury konkursów kompozytorskich, prowadził wykłady i kompozytorskie kursy. Otrzymywał zamówienia od czołowych orkiestr i instytucji. Za swoje dokonania został uhonorowany licznymi nagrodami (m.in. im. Jurzykowskiego, Siemens, Herdera, Królowej Zofii, Polar Music Prize, Kyoto Prize), doktoratami honoris causa kilkunastu prestiżowych uczelni w Polsce, Europie i Ameryce (w tym uniwersytetów Warszawskiego, Jagiellońskiego, w Cambridge, Strasbourgu, Chicago, Montrealu, uczelni muzycznych w Cleveland i Bostonie). Był członkiem honorowym wielu akademii artystycznych i naukowych oraz stowarzyszeń muzycznych. Wyczułony na potrzeby innych, przez wiele lat prowadził dyskretną działalność charytatywną, m.in. fundując stypendia dla młodych kompozytorów i wykonawców. Czując się obywatelem, któremu bliskie są sprawy społeczeństwa, w latach 80. aktywnie angażował się w różne formy działań „Solidarności”.

Dzieła Lutosławskiego wywarły ogromny wpływ na rozwój muzyki naszych czasów. Konsekwencja w odkrywaniu nowych obszarów muzyki w połączeniu z twórczym sięganiem do tradycji, mistrzowska technika kompozytorska i oryginalność języka muzycznego zapewniły mu rangę jednego z najwybitniejszych kompozytorów XX wieku.

ŁUKASZ PIEPRZYK

Kompozytor, producent i twórca video art, urodzony w 1985 roku w Katowicach.

W roku 2002 zdobył II nagrodę w III Ogólnopolskim Konkursie Kompozytorskim „Patri Patriae”. W 2004 roku ukończył Państwową Ogólnokształcącą Szkołę Muzyczną II st. im. Karola Szymanowskiego w Katowicach w klasie skrzypiec Marka Kowalskiego. Cztery lata po pierwszym sukcesie kompozytorskim, w roku 2006 ponownie zdobył II nagrodę w IV Ogólnopolskim Konkursie Kompozytorskim „Patri Patriae”.

Od roku 2004 studiował kompozycję na Akademii Muzycznej w Krakowie w klasie kompozycji prof. Zbigniewa Bujarskiego. Jego dyplomowy utwór „My Passion” na chór, orkiestrę symfoniczną, elektronikę i wideo został prawykonany w Filharmonii Krakowskiej 17 maja 2009 roku, pod dyrekcją Marcina Pączkowskiego. Studia magisterskie z kompozycji Łukasz Pieprzyk ukończył z wyróżnieniem w roku 2009. W ich trakcie czynnie uczestniczył w wielu kursach i warsztatach kompozytorskich, m.in. u Kaiji Saariaho, Pera Norgarda, Christiana Wolffa, Alvina Luciera, Phila Niblocka, Petra Kotika, Sebastiana Clarena, Bena Pattersona, Dietera Macka, Alexisa Agrofotisa, Marty Ptaszyńskiej i Tadeusza Wieleckiego. Kursy te odbywały się w Polsce, Czechach, na Słowacji i we Włoszech.

W 2009 roku podjął trzyletnie studia doktoranckie na Akademii Muzycznej w Krakowie w klasie prof. Krzysztofa Pendereckiego. Ponadto w roku 2011 ukończył dwuletnie Podyplomowe Studia Muzyki Filmowej, komputerowej i twórczości audiowizualnej w Łodzi. Wśród wykładowców tego kierunku znaleźli się m.in. Krzesimir Dębski, Maciej Zieliński i Zygmunt Konieczny.

W maju 2010 roku odbył kurs muzyki filmowej w Nowym Jorku (ASCAP/NYU Film Scoring Workshop 2010), na który został wytypowany spośród ponad 300 kandydatów z całego świata. W ramach kursu skomponował muzykę do fragmentu filmu „Serenity”, którą następnie wykonano i nagrano 29 maja w Nowym Jorku. W lipcu 2010 roku Łukasz Pieprzyk znalazł się w gronie trzech finalistów ogólnopolskiego konkursu kompozytorskiego Wawel Musica Festiva. Konkurs zorganizowany został przez Zamek Królewski na Wawelu z okazji uroczystych obchodów 600-lecia Bitwy pod Grunwaldem. 15 lipca 2010

na Dziedzińcu Zamku odbył się finał konkursu – Łukasz Pieprzyk zdobył Nagrodę Publiczności za utwór symfoniczny „Szarże”. Kompozycja ta znalazła się na wydanej przez Zamek Królewski na Wawelu płycie DVD. Jego, zamówiona przez Festiwal Muzyki Polskiej, kompozycja „Reversal” została wykonana przez zespół perkusistów Amadrums w lipcu 2012 roku. Współpraca z muzykami zaowocowała zamówieniem kolejnej kompozycji – „Ignition” na kwartet septyet i elektronikę. Utwór po swojej premierze w maju 2013 znalazł się w stałym repertuarze połączonych na jej potrzeby zespołów Airis Quartet i Amadrums.

W sierpniu 2013 roku zdobył III Nagrodę oraz Nagrodę Specjalną Sony/ATV na międzynarodowym konkursie Transatlantyk Film Music Competition 2013 w Poznaniu, przyznaną przez Jury w składzie: Jan A.P. Kaczmarek, Marco Beltrami, Petr Zelenka, Robert Townson i Anna Laskowska.

We wrześniu 2013 roku Festiwal Muzyki Filmowej ogłosił Łukasza Pieprzyka Laureatem Trzeciego Miejsca na Konkursie Kompozytorskim Young Talent Award. Wśród jurorów znaleźli się m.in. Robert Townson, Abel Korzeniowski i Diego Navarro. Podobnie jak w Poznaniu Łukasz Pieprzyk okazał się być jedynym Polakiem na podium konkursowym.

Aktualnie kompozytor tworzy zarówno muzykę koncertową, jak i filmową (m.in. *Sonderaktion Krakau*, 23:59, *Art of Freedom*, *Kamil Stoch – Droga do Sukcesu*, *Płyn pod Prąd*, *Circus Maximus*). Łączy również swoje doświadczenia kompozytorskie z filmowymi – jego „Falling Down” (realizowany jako praca doktorska) to 30-minutowy niezależny film w całości przez niego napisany, wyreżyserowany i zmontowany.

Wykaz najważniejszych kompozycji:

- Hymn na orkiestrę smyczkową (2002),
- Entropia na komputer (2005),
- [Dez]integracja I - III na wideo i elektronikę (2005-2006),
- Stressful Warning na zespół instrumentów dętych (2006),
- Final Warning na orkiestrę (2007),
- Prometeusz na orkiestrę symfoniczną (2008),
- My Passion na chór, orkiestrę, elektronikę i wideo (2009),
- Ship's Pass na orkiestrę kameralną (2010),
- Szarże na orkiestrę i elektronikę (2010),
- Afterwards na elektronikę (2010),
- Art of Freedom muzyka do filmu dokumentalnego (2011),
- Reversal na trio perkusyjne i elektronikę (2012),
- Falling Down na wideo, orkiestrę symfoniczną, chór i elektronikę (2013),
- Ignition na kwartet smyczkowy, perkusję i elektronikę (2013),
- Circus Maximus – muzyka do filmu fabularnego (2014).

WONIA GORZOWSKA

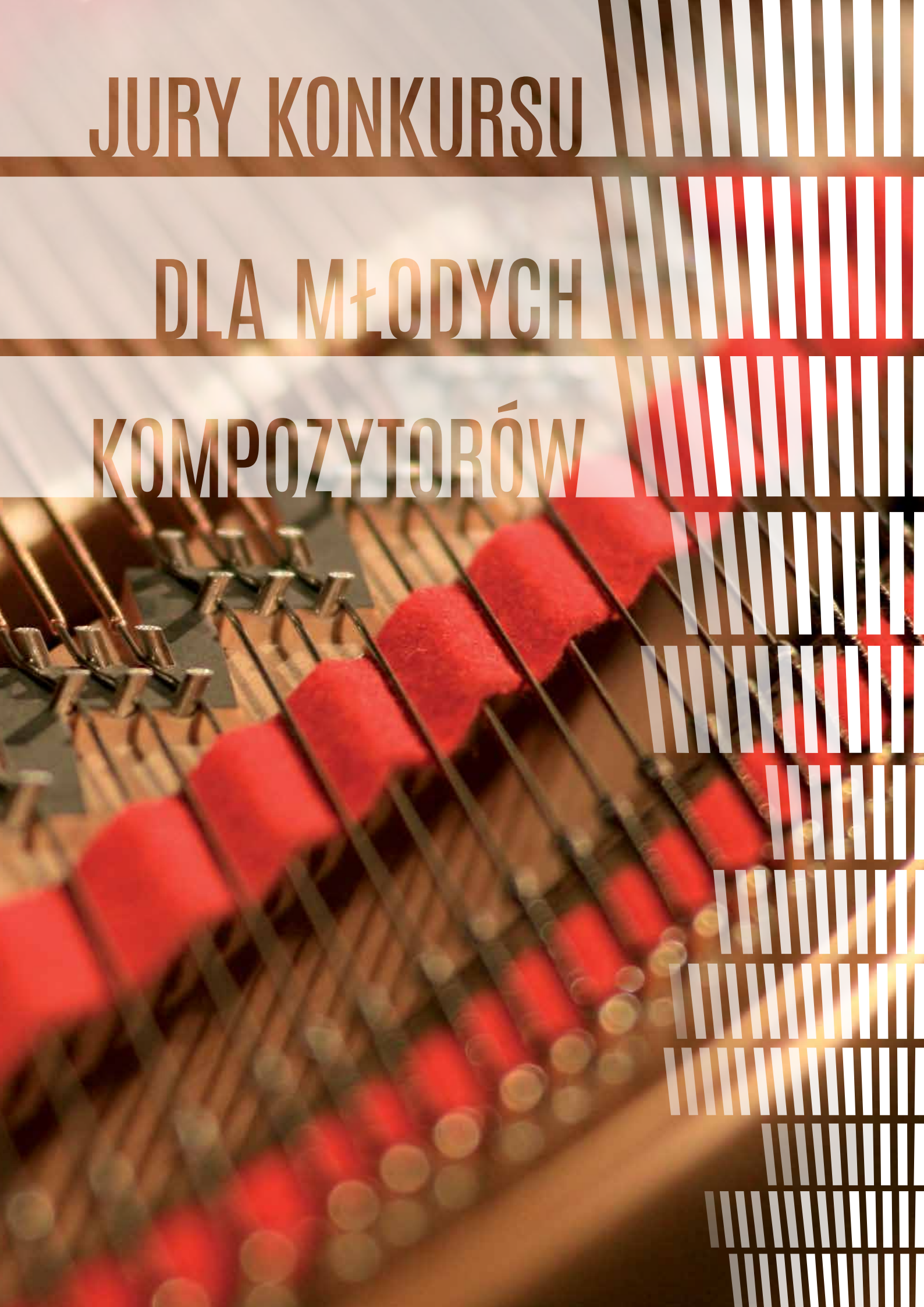

JURY KONKURSU

DLA MŁODYCH

KOMPOZYTORÓW

KRZYSZTOF BACULEWSKI

Przewodniczący JURY
KONKURSU DLA MŁODYCH KOMPOZYTORÓW

Ur. 1950 r. w Warszawie; kompozytor, absolwent PWSM w Warszawie (1974), doktor nauk humanistycznych Uniwersytetu Warszawskiego (1982). Studia uzupełniał w Konserwatorium w Paryżu (1975-76) u Oliviera Messiaena oraz w Groupe de Recherches Musicales (tzw. staż Pierre Schaeffera). Od 1973 r. współpracuje jako krytyk z „Ruchem Muzycznym”; od 1982 wykłada w Akademii Muzycznej im. F. Chopina; w 2001 otrzymał tytuł profesora. W 2002 r. wykładał na Uniwersytecie im. Jana Gutenberga w Moguncji jako Gastprofessor. Laureat wielu nagród na konkursach kompozytorskich. Jego twórczość obejmuje utwory wokально-instrumentalne, orkiestrowe, kameralne, solowe i elektroakustyczne. W 1986 r. Państwowa Opera we Wrocławiu wystawiła jego operę *Nowe Wyzwolenie* wg dramatu Stanisława Ignacego Witkiewicza. Jego utwory były wykonywane – prócz estrad krajowych – także za granicą (oprócz większości krajów europejskich m.in. w USA, Kanadzie, Japonii, Ameryce Południowej). Juror licznych konkursów kompozytorskich. Jest ponadto autorem dwóch książek o polskiej muzyce współczesnej, szeregu publikacji naukowych, krytycznych i publicystycznych, a także autorem rekonstrukcji *Koncertu fortepianowego A-dur op.2* Feliksa Ignacego Dobrzyńskiego i instrumentacji ostatniej opery Stanisława Moniuszki *Beata*. W 2007 r. otrzymał srebrną odznakę Zasłużony Kulturze *Gloria Artis*.

Ważniejsze utwory:

- Solowe: Meander na flet solo (1973), Sonata wiosenna na flet (1982), 12 Etiud fortepianowych (2006);
- Kameralne: Vivace e Cantilena (1974), Is-slottet (1976), Partita I na saksofon i klawesyn (1981), Partita II na skrzypce i fortepian (1988), 3 kwartety smyczkowe (1983, 1984, 1985), Antitheton I na trio fortepianowe (1989), Antitheton II na dwoje skrzypiec barokowych i continuo (1986), Antitheton III (2013) na skrzypce, wiolonczelę i klawesyn;
- Elektroakustyczne: Quartier Latin (1981), Voyage à travers le paysage métaphysique (1992);
- Chóralne a cappella: Rilke-Lieder na sopran, baryton i 2 chóry a cappella (1994), Gloria (1996), Nox ultima, nox beata (1995), Miserere (1999),

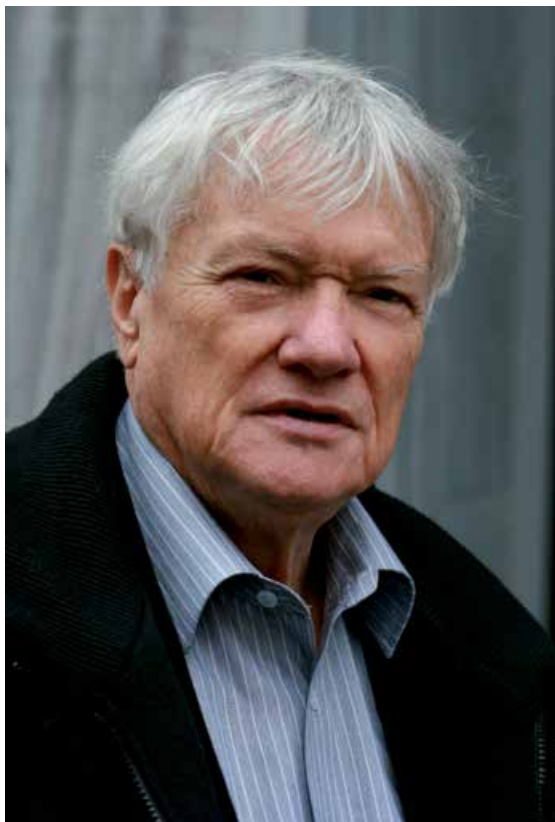
Ozwoadne i Krzesane (2000), ponad 40 kolęd polskich i obcych;

- Wokально-instrumentalne: The Profane Anthem To Anne na sopran solo, chór i zespół instrumentów barokowych (1993), Chansons romanesques & frivoles na sopran, tenor i instrumenty barokowe (2001), Carmina rei ultimae antiquitatis na sopran, baryton, chór i orkiestrę kameralną (2001), Les Adieux na alt solo i orkiestrę smyczkową z harfą (2001), Preludium, psalm i medytacja na chór i organy (2007);
- Orkiestrowe: Epitafium (1972), Ground (1981), Koncert na orkiestrę (1984), Concerto armonico na smyczki (1987), A Walking Shadow (1990), Koncert organowy (2012);
- Opera: Nowe Wyzwolenie wg Witkacego (1974).

Książki:

- Współczesność 1: 1939-1974, z cyklu Historia Muzyki Polskiej T.VII, Sutkowski Edition, Warszawa 1996;
- Współczesność 2: 1975-2000, z cyklu Historia Muzyki Polskiej T.VII, Sutkowski Edition, Warszawa 2012.

MACIEJ MAŁECKI

Ur. w 1940 r., kompozytor, pianista. Studiował w stołecznej Państwowej Wyższej Szkole Muzycznej kompozycję u Kazimierza Sikorskiego i fortepian u Natalii Hornowskiej. Wykształcenie uzupełniał w Eastman School of Music w Rochester (USA). Po studiach przez kilka lat grał w duecie fortepianowym z Jerzym Derflem. W latach 70. komponował dla teatru, radia, telewizji i filmu. W następnym dziesięcioleciu porzucił ten rodzaj twórczości na rzecz muzyki koncertowej. W 1993 roku został Prezesem Związku Kompozytorów Polskich i pełnił tę funkcję przez trzy kadencje.

Autor wielu kompozycji solowych i kameralnych, orkiestrowych i na instrumenty solo z orkiestrą, utworów na orkiestrę dętą, pieśni, pieśni chóralnych, utworów scenicznych, muzyki teatralnej, filmowej, opracowań, a także piosenek i piosenek dla dzieci.

Laureat nagród i wyróżnień.

TOMASZ JAKUB OPAŁKA

Studiował kompozycję pod kierunkiem prof. Krzysztofa Baculewskiego na Uniwersytecie Muzycznym Fryderyka Chopina w Warszawie. W 2013 r. otrzymał tytuł doktora w dziedzinie Kompozycja. Wykładowca UMFC i Warszawskiej Szkoły Filmowej. Uczestniczył w wielu kursach kompozytorskich, konsultując swoje prace z kompozytorami takimi jak: Michael Nyman, Christopher Young, Peter Golub, Jan A.P. Kaczmarek, Adriana Holszky, Richard Bellis. Jest laureatem licznych nagród na konkursach kompozytorskich, w tym za utwór QUADRA (II nagroda na Ogólnopolskim Konkursie Kompozytorskim im. Karola Szymanowskiego w 2007 r.). W 2012 r. został Finalistą Transatlantyk Film Music Competition, oraz laureatem Ogólnopolskiego Konkursu Kompozytorskiego Koła Młodych Związku Kompozytorów Polskich. Z powodzeniem łączy działalność na gruncie muzyki poważnej i filmowej. Jest autorem 19 partytur filmowych, wśród których są filmy nagradzane na prestiżowych konkursach i festiwalach filmowych na całym świecie. Wiele z tych filmów pojawia się również regularnie na antenie TVP Kultura. Jego utwory wykonywane były na wielu festiwalach i koncertach w Polsce i za granicą przez wybitnej klasy orkiestry, dyrygentów i solistów. Tworzył na zamówienie takich instytucji jak: Towarzystwo im. Witolda Lutosławskiego, Instytut Adama Mickiewicza, NOSPR w Katowicach, Zamek Królewski w Warszawie, Filharmonia Kaliska, Centrum Myśli Jana Pawła II. Od grudnia 2012 przebywa w Los Angeles.

W sezonie 2013/2014 pełni funkcję kompozytora-rezydenta w CEA-Filharmonii Gorzowskiej.

NEBOJŠA JOVAN ŽIVKOVIĆ

Jeden z najbardziej wyrazistych współczesnych marimbafonistów i multiperkusistów. Na kształt międzynarodowej sceny perkusyjnej ostatnich dwóch dekad miał wpływ zarówno jako kompozytor, jak i jako artysta – wirtuoz. Pochodzi z Serbii; studiował w Mannheim i Stuttgarcie (Niemcy); absolwent kilku kierunków: kompozycji, teorii muzyki i perkusji. Koncertuje niemal na wszystkich kontynentach, w najbardziej prestiżowych salach koncertowych; jest gościem największych festiwali muzycznych na świecie.

Jest również jednym z najpopularniejszych współczesnych kompozytorów muzyki perkusyjnej, określanej specjalnym mianem – „nowej muzyki z sercem i duszą”. Jego kompozycje wykonane były w niemal pięćdziesięciu krajach na całym świecie, a skomponowane przez niego utwory na marimbę i perkusję uznawane są za przełomowe i wyznaczają nowe standardy w interpretacji tej muzyki. Ponad 30 jego kompozycji na marimbę i perkusję, wydanych zarówno w USA, jak i w Niemczech, stanowi dziś kanon współczesnego światowego repertuaru perkusyjnego. Oprócz komponowania i koncertowania Artysta jest regularnie zapraszany na wykłady gościnne i seminaria przez uczelnie muzyczne, uniwersytety i festiwale perkusyjne (Wiedeń, Amsterdam, Boston, Nowy Jork, Minneapolis, Paryż, Manchester, Seul, Tajpej, Hanower, Tübingen, Praga, Belgrad, i inne). Kompozytor był także wykładowcą gościnnym (marimba / perkusja / kompozycja) na uczelniach w USA (Uniwersytet Hartford oraz uczelnia w Minnesocie). Bierze udział w licznych produkcjach telewizyjnych i radiowych, a także ma na koncie wiele płyt solowych z muzyką perkusyjną.

MONIKA WOLIŃSKA

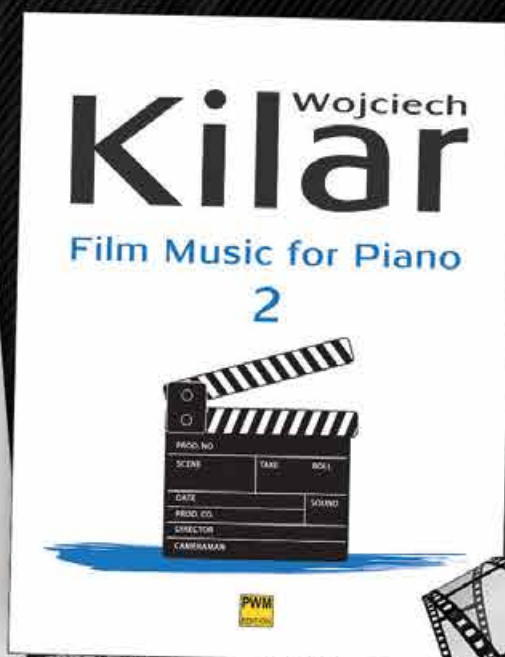
Edukację artystyczną rozpoczęła w wieku 6 lat. Ukończyła trzy kierunki studiów: skrzypce w klasie prof. Henryka Bałabana, prowadzenie zespołów wokalnie-instrumentalnych w klasie prof. Janusza Staneckiego (Akademia Muzyczna w Bydgoszczy) oraz dyrygenturę symfoniczno-opero-

rową w klasie prof. Ryszarda Dudka w Akademii Muzycznej w Warszawie. Uczestniczyła w wielu kursach mistrzowskich, prowadzonych m.in. przez Kurta Masura czy Pierre'a Bouleza. W latach 2003-2009 współpracowała z Orkiestrą Symfoniczną Akademii Muzycznej w Warszawie. W sezonie 2007/2008 pełniła funkcję stałego dyrygenta Polskiej Orkiestry Sinfonia Iuventus. Poza tym koncertowała z wieloma orkiestrami w Polsce i za granicą, m.in. z Orkiestrą Sinfonia Varsovia, Orkiestrą Filharmonii Narodowej, NOSPR w Katowicach, Orkiestrą Konserwatorium Muzycznego w Sankt Petersburgu, moskiewską Orkiestrą Kameralną „Moscovia”, Narodową Orkiestrą Litewską. Jako dyrygentka debiutowała w 2004 r. na Festiwalu Muzycznym w Lucernie. Od 2004 r. współpracuje z Maestro Jerzym Semkowem. W sezonie 2007/2008 asystowała prof. Krzysztofowi Pendereckiemu. W 2007 r. zadebiutowała na *Warszawskiej Jesieni*; w październiku 2009 zadyrygowała w nowojorskiej Carnegie Hall. Dokonała wielu prawykonañ i nagrañ archiwalnych utworów symfonicznych. W styczniu 2012 w Akademii Muzycznej w Warszawie otrzymała tytuł doktora habilitowanego sztuki muzycznej w dyscyplinie artystycznej dyrygentura. W 2011 r. została odznaczona przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego odznaką honorową „Zasłużony dla kultury polskiej”. W kwietniu 2012 ukazała się jej debiutancka płyta z muzyką Eugeniusza Morawskiego, nagrana z Orkiestrą Sinfonia Varsovia. Od kwietnia 2013 jest Dyrygentem Orkiestry Filharmonii Gorzowskiej.

Wspaniałe filmy, niezapomniana muzyka!

Walc z *Trędowatej*, temat miłosny z *Draculi*,
polonez z *Pana Tadeusza*, temat z *Pianisty*...

Te oraz wiele innych kompozycji filmowych
WOJCIECHA KILARA w nowej aranżacji na fortepian.

Organizacja:

CEA-Filharmonia Gorzowska
ul. Dziewięciu Muz 10
Małgorzata Pera / Dyrektor

Monika Wolińska / Dyrektor Artystyczny Festiwalu

Wydawca:

CEA-Filharmonia Gorzowska
ul. Dziewięciu Muz 10,
66-400 Gorzów Wlkp.
T: +48 73 92 700

E: sekretariat@filharmoniagorzowska.pl

Kasa biletowa: wtorek – piątek, 12:00-17:00
oraz godzinę przed koncertem
bilety on-line: www.bilety24.pl;
www.filharmoniagorzowska.pl

© Copyright by: CEA-Filharmonia Gorzowska 2014

ISBN: 978-83-935544-4-7

Realizacja:

Anna Buszkiewicz, Aleksandra Bańkowska, Krystyna Chmielewska, Adriana Chodarczewicz, Justyna Głazewska, Iwona Goździk, Izabela Grygiel-Guła, Krzysztof Hillenberg, Marcin Kaczmarek, Marcin Kałuziak, Wojciech Karpowicz, Aleksander Lasek, Janusz Lisowski, Jolanta Ługowska, Mateusz Malina, Artur Miłoś, Aleksandra Pakuła, Joanna Pisarewicz, Sławomir Sajkowski, Zbigniew Sejwa, Kamila Seweryńska, Patrycja Skrzypek, Monika Szalczyńska, Małgorzata Szwałik, Anna Szczepaniak, Agnieszka Trzeciak, Mariusz Widziak, Jacek Witkowiak, Marcjanna Wiśniewska.

Redakcja i koordynacja:

Małgorzata Szwałik

Opracowanie graficzne i skład:

Monika Szalczyńska

Korekta:

CEA-Filharmonia Gorzowska

Noty biograficzne wykonawców na podstawie
dostarczonych materiałów

Autorzy zdjęć:

Daniel Adamski, Jan Bebel/ PWM, Czesława Błażejczyk,
Robert Gauer, Matthias Ketz, Łukasz Kulczyński,
Marcin Kydryński, Ewa Modestowicz, Sławek Sajkowski,
Zbigniew Sejwa, Michał Siergiejewicz, Andrzej Świątlik,
Miodrag Trajkovic, Yamaha.

Archiwum CEA-Filharmonii Gorzowskiej

Zdjęcie Witolda Lutosławskiego – dzięki uprzejmości
W. Pniewskiego i L. Kowalskiego (źródło: Wikipedia –
Karol Langner)

Druk:

Sonar Sp. z o.o.
66-400 Gorzów Wlkp.
ul. Kostrzyńska 89

Patronat medialny:**Współpraca redakcyjna:****Partner:**

**Stowarzyszenie Autorów
ZAiKS**

Sponsor:

WARSZTATY

17 maja 2014 r.
sobota, 11:00-15:00
sala kameralna

Warsztaty kompozytorskie
z TOMASZEM JAKUBEM OPAŁKĄ
dla uczniów szkół muzycznych

wstęp wolny

19 maja 2014 r.
poniedziałek, 16:00-18:00
sala prób

Warsztaty perkusyjne z perkusistami
Orkiestry Filharmonii Gorzowskiej
TOMOKO ISHIGE I ALEKSANDREM LASKIEM
dla uczniów szkół muzycznych

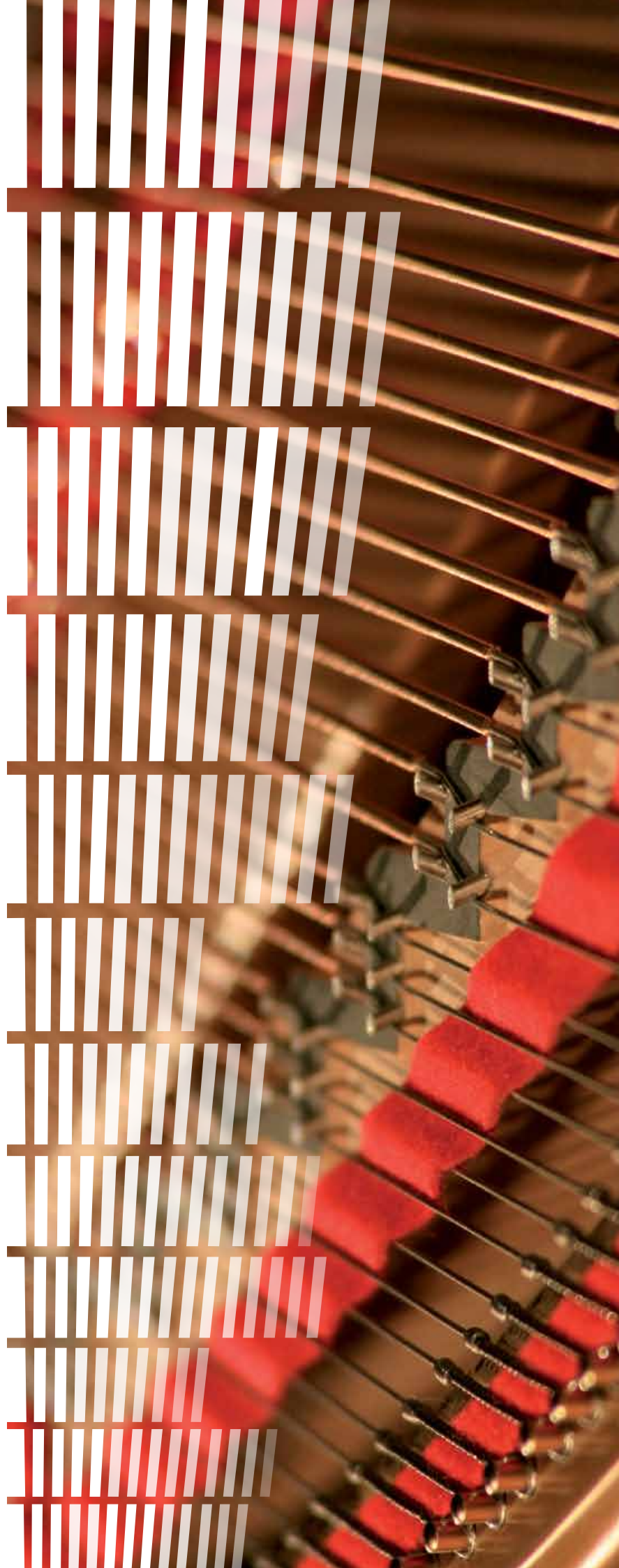
wstęp wolny

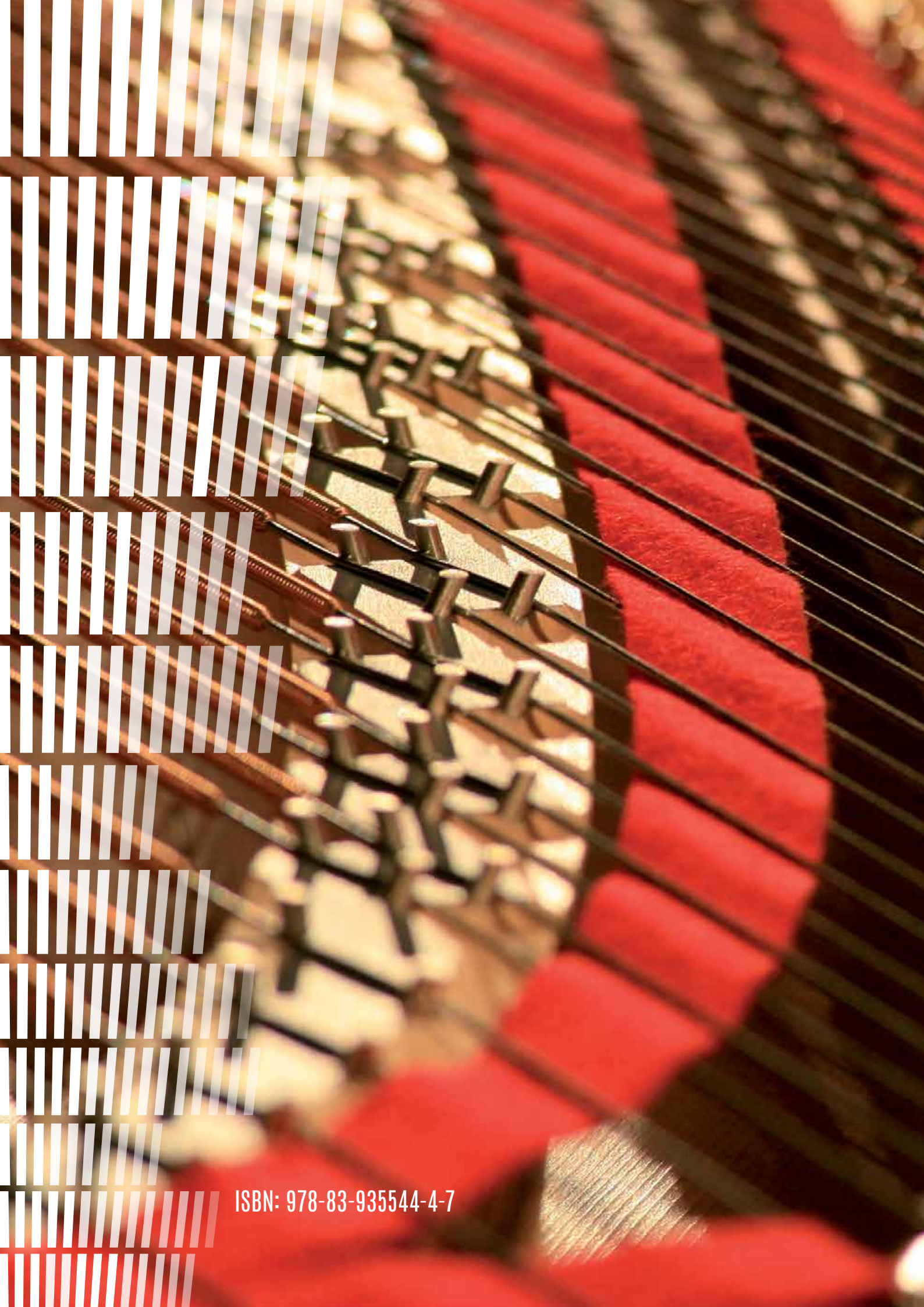
20 maja 2014 r.
wtorek, 10:00-12:00, 12:30-14:30
sala kameralna

Warsztaty perkusyjne
z NEBOJŠĄ JOVANEM ŽIVKOVIĆEM
dla studentów uczelni muzycznych

wstęp / 30 zł

*w cenę wliczone jest wejście na koncert
– recital N. J. Živkovića

ISBN: 978-83-935544-4-7